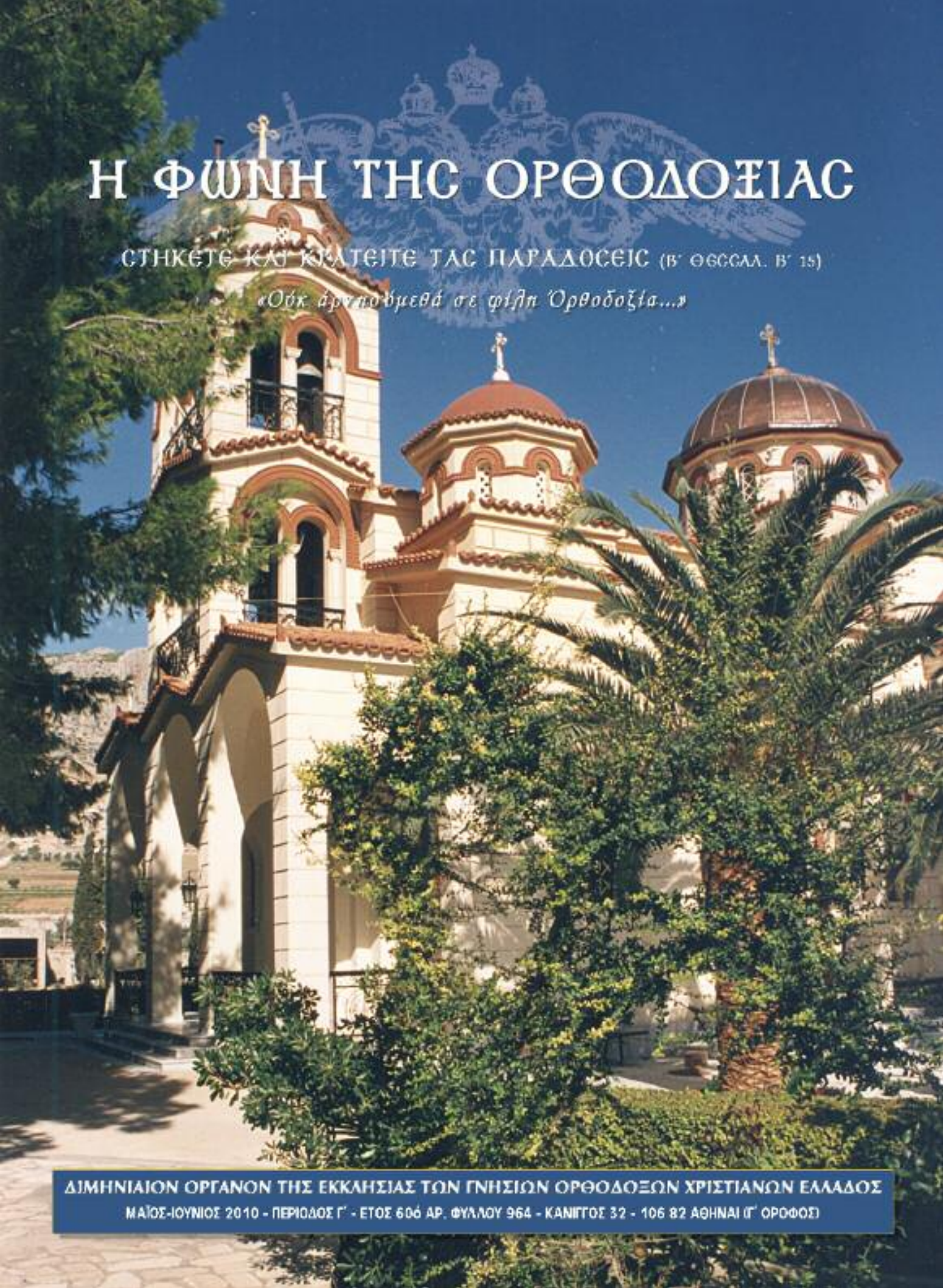

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνούμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Περίοδος Γ' ἔτος 60ό Τεύχος 964

Μάϊος-Ιούνιος 2010

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἑξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.
Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

ISSN: 1107-6763

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Ἐκτύπωσης: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033

www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Τά ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται
εἰς τήν διεύθυνσιν.

Εἰκὼν Ἑξωφύλλου:

Τό Καθολικόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναχράντου
Μεγάρων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἱερός Ναός Ἀγ. Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ.....	3-7
Τό Κρυφό Σχολεῖο καί ἡ Ἱστορία.....	8-13
Φωνή ἀπό παλαιά.....	14-15
Τιμητικό Ἀφιέρωμα.....	16
Βιβλιοπαρουσίαση.....	17
Μικρά καί οὐσιώδη.....	18-19
Τήν Διακονίαν σου πληροφορήσον.....	20-23

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Τίποτε ἄλλο δὲν ζητάει ἀπὸ
ἐμᾶς ὁ Θεός, παρὰ μόνον καλή προ-
αίρεσιν. Μὴ λέγεις: "πῶς θά μού ἐξα-
λειφθοῦν οἱ ἁμαρτίες;". Ἐγὼ σοῦ
ἀπαντῶ: μέ τὴν θέλησιν καὶ τὴν πί-
στιν. Τί πῶς σύντομο ἀπὸ αὐτό; Ἀλλὰ
ἂν τό στόμα σου λέει ὅτι τό θέλει,
καί ἡ καρδιά σου δὲν τό θέλει, ὁ
Θεός πού θά σε κρίνει, δὲν ξεγελιέ-
ται, διότι εἶναι καρδιογνώστης.
Ἀπομακρύνσου ἀπὸ σήμερα κιόλας
ἀπὸ κάθε κακία καὶ ἁμαρτία».

(Ἀγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων,
Προκατήχισις, σελ. 49)

Ὁ Ἱερός Ναός Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Κερατσινίου ἐδωρήθη εἰς τό Γενικόν Ταμεῖον Ἐκκλησίας ΓΟΧ Ἑλλάδος

Σύντομος ἱστορική περιγραφή

Τό 1984 μία ομάδα εὐλαβῶν χριστιανῶν, μέ ἐπι-
κεφαλῆς τόν Γεώργιο Θεοδωρίδη, ἱδρυσαν ἕναν
Ὁρθόδοξο Σύλλογο μέ τίτλο «Σύλλογος Ἐνότητος
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν παλαιοῦ ἑορτολογίου» μέ
προστάτη τόν ΑΓ. ΜΗΝΑ, ἐπειδή προήρχοντο ἀπό
τόν ὁμώνυμο Ἱ. Ναό Κερατσινίου (Ἀμφιάλης), ὅπου
καί προσέφερον τάς ὑπηρεσίας των ἀφιλοκερδῶς.

Σκοπός των ἦτο ὅπως, ἐν ἐνί φρονήματι καί μιᾷ
καρδίᾳ, πράξουν τήν κατά Χριστόν μόρφωσίν των
καί βοηθήσουν τό πολλαπλό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας,
ὅσο ἦτο δυνατόν.

Πρῶτος πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἐτοποθετήθη ὁ
ἀείμνηστος Ἀντώνιος Ζούλιας, τοῦ ὁποίου τό ὄνο-
μα ἔχαιρε ἀπολύτου ἐκτιμήσεως εἰς τόν ἐκκλησια-
στικό μας χῶρο καί ὄχι μόνο, λόγω τῆς μεγάλης του
προσφορᾶς εἰς τόν ἀγῶνα τοῦ παλαιοῦ ἑορτο-
λογίου.

Μέ ὁρμητήριο τόν Ἱ.Ν. Ἀγίου Παύλου Πειραιῶς
καί συμπαραστάτη τόν Μακαριστό π. Βασίλειο
Λιάτσο ἐκτός τῆς πνευματικῆς προόδου ἡσχολήθη-
σαν μέ τό κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας (βοήθεια
ἀδυνάτων, ἐπισκέψεις φυλακῶν, ψυχιατρείου κ.ἄ.)
Παράλληλα συνεκέντρωνον χρήματα διά τήν
ἀγορά οἰκοπέδου, διά τήν δημιουργία ἰδιωτικῆς
στέγης τοῦ Συλλόγου.

Ἔτσι, τό 1987 ἐπί προεδρείας τοῦ Γεωργίου Θε-
οδωρίδη, διότι ἐν τῷ μεταξύ παραιτήθη ὁ Ἀντώνιος
Ζούλιας, λόγω τοῦ γνωστοῦ προβλήματος υγείας τό

ὁποῖον παρουσιάσθη, μέ τίς ταπεινές εἰσφορές τῶν
μελῶν καί φίλων τοῦ Συλλόγου καί χωρίς καμμία
ἄλλη σοβαρή ἐνίσχυση, προέβησαν εἰς τήν ἀγοράν
τοῦ οἰκοπέδου εἰς Ἀμφιάλην, ἐπὶ τῶν ὁδῶν Περ-
ραιβοῦ καί Χαρίτων.

Ἀμέσως ἄρχισαν αἱ ἐργασίαι δημιουργίας αἰ-
θούσης (πνευματικοῦ κέντρου τῆς) μετά παρεκ-
κλησίου πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγ. Ἐθνομάρτυρος καί Ἰσα-
ποστόλου ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ, διά νά μήν
τιμᾶται ὁ ἴδιος Ἅγιος (ὁ Ἅγιος Μηνᾶς) σέ τόσο
μικρά περιοχή καί γίνεται σύγχυσις.

Ὅταν ἀποπερατώθησαν τά πρῶτα στάδια τῶν
ἐργασιῶν (μπετά - κτισίματα - σοφάδες - δάπεδο)
τό παρεκκλήσιο κατέλαβε καί τόν χῶρο τῆς

αιθούσης καί ἔτσι δημιουργήθηκε ὁ Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγ. Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Οἱ περιφορές τοῦ Ἐπιταφίου, αἱ μεγαλοπρεπεῖς καί λαμπραὶ πανηγύρεις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγ. Κοσμᾶ μέ τὴν συμμετοχὴ Ἀρχιερέων καί πλειάδα ἱερέων καί μέ τὴν παρουσία τῆς φιλαρμονικῆς καί τὴν συμμετοχὴ ἐπίσης τῶν πολιτικῶν καί τοπικῶν ἀρχῶν, καθὼς καί ἡ ἔκδοσις ἡμερολογίων τὰ ὁποῖα ἄφησαν ἐποχὴ διὰ τὸν τρόπο συντάξεώς των καί περιεχομένου, ἔδωσαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς ἐκκλησίας μας, ἡ ὕπαρξις τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγ. Κοσμᾶ καί κατέστησαν τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ γεγονότα τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς.

Τὸν Γεώργιο Θεοδωρίδην διαδέχθη εἰς τὴν Προεδρίαν τοῦ Συλλόγου ὁ Μιχαὴλ Τριανταφυλλίδης, ὁ ὁποῖος μέ ἄλλα ἐκλεκτὰ ἄτομα, πού πλαισίωσαν ἐν τῷ μεταξύ ὡς μέλη τὸν σύλλογο, ἔλαβον τὴν ἀπόφαση νὰ ἀνεγείρουν νέον Ἱ. Ναὸν ἐπὶ τοῦ ὑπάρχοντος, λόγῳ τῆς ὑψομετρικῆς διαφορᾶς τῶν ὁδῶν. Αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν τὸ 2000 καί ὁ ἐκ μπετόν σκελετός τοῦ Ναοῦ ἐπερατώθη τὸ 2005.

Τὸν Μιχαὴλ Τριανταφυλλίδην διεδέχθη δι' ὀλίγον διάστημα ὁ Κυριάκος Βλάχος καί ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 2006 ὁ Γεώργιος Θεοδωρίδης ἐπανῆλθε καί πάλιν εἰς τὸ τιμὸν τοῦ Συλλόγου.

Ἀρχισε ἀμέσως ἡ ἀποπεράτωσις τουλάχιστον τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου τοῦ Ναοῦ ὥστε νὰ καταστῇ λειτουργικὸς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπετεύχθη καί ἔτσι στὶς 8/21 Αὐγούστου τοῦ 2006 ἐπραγματοποιήθησαν τὰ θυρανοίξια τοῦ Ναοῦ ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ.κ. Γερόντιο Β' μέ ὅλη τὴν πρέπουσα ἐκκλησιαστικὴ τάξι τῆς ἐκκλησίας καί μεγαλοπρέπεια.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος, 4/17 Νοεμβρίου, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ μέ πᾶσα λαμπρότητα καί μεγαλοπρέπεια ἀπὸ τὸν οἰκεῖο Μητροπολίτη κ.κ. Γερόντιο Β' παρουσίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου (τοῦ ὁποῖου καί πολυχρόνιος ἦτο αὕτη ἡ ἐπιθυμία) καί τοποθετήθησαν ἐντὸς τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς Ἱερά Λείψανα Ἁγίων Νεομαρτύρων, προσφορά τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Νικοδήμου Γορτυνίας καί οὕτω ὁ Ἱ. Ναός παρεδόθη εἰς κανονικὴν Λατρείαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τιμὴ τοῦ Ἁγ. Ἐθνομάρτυρος καί Ἰσαποστόλου ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ Αἰτωλοῦ.

Διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ κανονικὴ τάξις τῆς

Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου καί νὰ μὴν ὑπάρξουν εἰς τὸ μέλλον τυχόν ἰδιοτελεῖς σκέψεις καί σκοποὶ, τὸ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου ἀποφάσισε μετὰ ἀπὸ εἰσήγησιν τοῦ Δημ. Μπαχταλιᾶ καί Ἀγγελικῆς Σπανοῦ νὰ θέσῃ θέμα, στὴν Γ.Σ. τὸ 2007, γιὰ μεταβίβαση τοῦ χώρου εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τὸ Γεν. Ταμεῖο Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Δύο φορές ἡ Γ. Συνέλευσις τῶν μελῶν ἀπεφάσισε θετικὰ περὶ τῆς μεταβιβάσεως καί ἔτσι τὴν 20ῇ Ἀπριλίου 2010 πραγματοποιήθηκε καί νομικῶς ἡ ἐπιθυμία αὕτη.

Κατὰ τὴν σύντομο ἀντιφώνησίν του, πρὸς τὰς εὐχαριστίας τοῦ Σεβ. κ.κ. Καλινίκου (προέδρου Γ.Τ. Ε. ΓΟΧ) τὴν Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων 3/16 Μαΐου 2010, ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Γεώργιος Θεοδωρίδης φανερά συγκινημένος, μεταξύ ἄλλων, εἶπε: Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς. Θέλω νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ἐν ἀνυποκρίτῳ εἰλικρινείᾳ, ὅτι ὁδηγήθημεν καί προήχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, ὡς προῖον ὑπακοῆς εἰς τὴν ἐκπεφρασμένη γνώμη τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων μέρος τῶν ὁποίων τιμᾶμε σήμερον καί ὅτι «*τοῖς ἐκείνων ρήμασι πειθόμενος*» ἐπετελέσαμεν ταπεινὸν χρέος πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν.

Ἡ σύνθεσις τοῦ Δ.Σ., πού ἔλαβε τὰς ἀποφάσεις, εἶναι ἡ ἑξῆς:

Πρόεδρος Γ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Ἀντιπρ. Δ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

Γ. Γραμ. Δ. ΜΠΑΧΤΑΛΙΑΣ

Ταμίας ΑΓΓ. ΣΠΑΝΟΣ

Ἐφορος Ἀντ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μέλη: Μιχ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

Φραγκ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

«Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμέ ἀνακρίνουσιν, αὕτη ἐστι» (Κορ. θ' 3)

*ὑπό Γεωργίου Γρ. Θεοδωρίδου Ἐργολήπτου
προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἑνότητος Ὁρθοδ. Χριστ.
Παλ. Ἑορτολογίου «Ο ΑΓ. ΜΗΝΑΣ»*

Τό παρόν δημοσιεύεται κατόπιν ὀρισμένων ψιθύρων οἱ ὅποιοι διαδίδονται εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς κύκλους τῆς παρατάξεώς μας, σχέσιν ἔχει καί μέ τήν μεταβίβασιν τοῦ χώρου τοῦ Ἀγ. Κοσμᾶ εἰς τό Γενικόν Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Οἱ ψίθυροι αὐτοῖ ξεκίνησαν ἀπό τά διαφωνοῦντα μέλη τοῦ Συλλόγου καί ἐπεκτείνονται εὐκαίρως, ἀκαίρως καί εὐρύτερα.

Συγκεκριμένα λένε: Διατί ὁ κ. Θεοδωρίδης ἔδωσε στήν Ἐκκλησία (ἐννοοῦν τόν Ἰ.Ν. τοῦ Ἀγ. Κοσμᾶ) στοὺς Δεσποτάδες;

Τοὺς ἀπαντᾷ: Ὁ κ. Θεοδωρίδης (ὁ γράφων δηλαδή) δέν ἐνήργησε μόνος του. Οὔτε ἐπιθετικῶς, ἀλλά μέ δημοκρατικές, κανονικές καί νόμιμες διαδικασίες συμφώνως πρὸς τίς ὑπαγορεύσεις τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου.

Ὡς πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. τοῦ Συλλόγου, ἔφερε διὰ πρώτη φορά εἰσήγηση τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Δημ. Μπαχταλιᾶ εἰς τό Δ.Σ. καί δι' αὐτοῦ, κατόπιν κανονικῆς πλειοψηφικῆς ἀποφάσεως εἰς τήν Γ. Συνέλευση, ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις τῆς μεταβιβάσεως.

Ἐπειδὴ ὁμως ὑπῆρξε νομικόν κώλυμα (ὄχι πάντως ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου), ἡ ταμίς τοῦ Συλλόγου κ. Ἀγγελικὴ Σπανοῦ, ἔφερε διὰ δευτέρα φορά εἰσήγηση εἰς τό Δ.Σ., ἡ ὁποία καί πάλιν διὰ κανονικῆς πλειοψηφίας εἰς τήν Γ. Συνέλευσιν, ἔλαβε τήν ἀπόφασιν τῆς μεταβιβάσεως.

Ὁ κ. Θεοδωρίδης, κατὰ συνέπειαν, ὡς ἐκφραστής τῶν νομίμων καί κανονικῶν ἀποφάσεων τοῦ Συλλόγου, αἱ ὁποῖαι πρέπει νά γίνονται σεβαστοί ὑπό πάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ὑπο-

χρεοῦντο εἰς τήν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, πρᾶγμα τό ὁποῖον ἔπραξε.

Ἐξ ἄλλου, τρία διαφωνοῦντα μέλη τοῦ Συλλόγου, ἦτοι: οἱ κ. Τριανταφυλλίδης Μιχαήλ τοῦ Ἰωάννου, Τριανταφυλλίδης Φραγκίσκος τοῦ Ἰωάννου καί Κοσμίδης Μιλτιάδης, κατέθεσαν ἀσφαλιστικά μέτρα καί ἀγωγή κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Γ.Σ. ἐκ τῶν ὁποίων, αἱ μὲν αἰτιάσεις τῶν ἀσφαλιστικῶν μέτρων ἀπερρίφθησαν, ἡ δέ ἀγωγή, εὐσχήμως καί διὰ νομικοῦ τρόπου ἐκ μέρους τοῦ συνηγόρου τῶν διαφωνούντων, τήν τελευταία στιγμή καί ἐνώπιον τῆς ἔδρας δέν συνεζητήθη.

Λένε: Τήν ἔδωσε στοὺς Δεσποτάδες

Ἀσφαλῶς θά ἐννοοῦν τοὺς Ἐπισκόπους.

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἰδρύθηκε τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τό ταπεινόν ὑπερῶν ἀπό τό Πανάγιον Πνεῦμα μέσω τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καί ἐν συνεχείᾳ ἐποικοδομήθηκε «ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων» (Ἐφεσ. β' 20) δι' αὐτό καί ὀνομάζεται Ἀποστολική καθὼς ὁμολογοῦμεν.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐν συνεχείᾳ ἰδρύνοντες τάς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας, ἔθεσαν Ἐπισκόπους νά ποιμάνουν τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας πλέον εἶναι «Ἐπισκοπική» κατὰ διαδοχὴ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Non est episcopus, Non est egliseia καί ἀντιστρόφως (Ἀγ. Κλήμη).

Αὐτοῖ εἰς ἐκάστη Θεία Λειτουργία καί γενικῶς εἰς ἐκάστη ἱεροπραξία, ἐφόσον συμμετέχουν, ἴστανται εἰς τόπον καί τύπον Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ὁρατὴ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἔχοντες δέ τήν φροντίδα καί τήν μέριμναν

ὅλων τῶν πνευματικῶν θεμάτων τῆς Ἐκκλησίας, φέρουν πολύ περισσότερο καί τήν εὐθύνη τῶν ὑλικῶν (ιεροί κανόνες).

Μετεβιβάσθη λοιπόν καί παρεχωρήθη εἰς τήν Μητέρα Ἐκκλησία τῆς ὁποίας ἡγεῖται ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων, μέσῳ τοῦ Νομικοῦ Φορέως αὐτῆς, τό ὁποῖον εἶναι: Τό Γενικόν Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Εἰς τό σημεῖον αὐτό, ἄς κάνωμεν μίαν μικράν ἱστορικὴν ἀναδρομήν.

Ὁ Σύλλογος ξεκίνησε τό ἔργον αὐτό, μαζί μέ ἄλλες δραστηριότητες ὡς ἀρωγός εἰς τό γενικώτερον ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας καί μέ τήν ἐνότητα καί ἀγάπη τῶν μελῶν του (πού τούς χαρακτήριζε) νά προάξῃ τήν κατά Χριστόν μόρφωσιν αὐτῶν. Ἐξωτερικῶς ἐφαίνετο ὅτι τό ἔργο εἶναι τοῦ Συλλόγου.

Στήν οὐσία ὅμως, τό ἔργο ἦτο καί εἶναι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νά γνωρίσῃ στήν περιοχὴ τοῦ Πειραιῶς καί ὄχι μόνον, τόν λίαν ἀγαπητόν Του φίλον Ἐθνομάρτυρα καί Ἰσαπόστολον «ΑΓΙΟΝ ΚΟΣΜΑ ΤΟΝ ΑΙΤΩΛΟΝ».

Ἀπό τῆ Σύρο ἦλθε ἀδελφὴ Χριστιανὴ νά προσκυνήσῃ τόν Ἅγιο, διότι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες τόν ἐβλεπε στό σπίτι της νά τῆς λέει: «Θέλω νά ἔρθῃς στό σπίτι μου».

Ἡ ἀγάπη καί ἡ ἐνότης τῶν μελῶν ἦσαν τὰ χαρακτηριστικά στοιχεῖα πού ἔκαναν τήν πρόοδο τοῦ ἔργου αἰσθητὴ, ἀφοῦ ὁ Θεός ἐπεβράβευε τήν προσπάθειά τους.

Προϊόντος ὅμως τοῦ χρόνου ἡ ταυτότης τοῦ Συλλόγου ἐχάθη. Ἄτομα μὴ ἔχοντα καμμίαν σχέσιν μέ τό πνεῦμα καί τούς σκοπούς τοῦ Συλλόγου, εἰσῆλθαν ὡς μέλη μέ ἀπώτερο σκοπὸ τήν ἀλλοίωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων μέσῳ ψευδοφορίας εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συλλόγου.

Ἡ ἐνότης διερράγη καί ἡ ἀγάπη ἦτο πλέον ἄπιαστο περιστέρι, πού φυγαδεύθηκε ὑπαιτιότητι μελῶν τοῦ Συλλόγου.

Σκοπὸς αὐτῶν τῶν μελῶν πλέον ἦτο, ἀκόμη καί ὅταν προσέρχοντο εἰς τόν Ναόν διὰ νά ἐκκλησιασθοῦν, πῶς θά ἐπηρεάσουν ἢ θά ἐπι-

βάλλουν, διὰ τῆς παρουσίας των, τό πρωτεῖον τῆς ἐξουσίας ὑπὲρ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου.

Ὁ ψυχικὸς κίνδυνος ἦτο μεγάλος.

Εἰς τήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχουν πρωτεῖα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού ἀπεκόπη καί ἐξεβλήθη τῆς Ἐκκλησίας ὁ Πάπας, εἶναι καί τό «Πρωτεῖον». Στήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἰσχύει ἡ Παῦλειος ρῆσις «*Τὰ πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός*» (Κολ. γ' 11).

Αὐτός εἶναι τό «Πρωτεῖον».

Εἰς τό ἐπικίνδυνον αὐτό σημεῖον ἐπενέβη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτοὺς πού κατεστάθησαν ὄργανα τῆς χάριτός Του, ὥστε νά τοὺς προστατεύσῃ ἀπὸ τήν πνευματικὴν ὀλίσθησιν καί ὁδήγησῃ τοὺς προαναφερθέντας εἰς τήν εἰσήγησιν τῆς Διοικητικῆς μεταβιβάσεως τοῦ χώρου γενικῶς, πράγμα τό ὁποῖον ἐπετεύχθη ὡς προανεφέρθη.

Πρέπει νά σημειωθοῦν καί τὰ ἑξῆς:

Ὅταν συνελήφθη καί συνεζητήθη ἡ ἰδέα τῆς μεταβιβάσεως, ὅσοι τήν ἀπεδέχθησαν, ταυτοχρόνως ἔθεσαν ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση ὅτι ἐμεῖς κάνουμε τήν εἰσήγησιν, καί «ἐάν εἶναι θέλημα Θεοῦ, ἄς κατευθύνῃ τήν ὅλη προσπάθεια». Αὐτό ἴσχυσε μέχρι τέλους.

Λυσσαλέες προσπάθειες ὥστε νά ἀποτραπῇ ἡ μεταβίβασις. Ἀσφαλιστικά μέτρα καί ἀγωγή κατὰ τῆς ἀποφάσεως, τηλεφωνικὲς ἀπειλές, ὀξεῖς διαπληκτισμοὶ κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ.Σ. καί τῶν Γ.Σ., συκοφαντίες. Ὅλα ὅμως ἔπεναν ἐἰς τό κενόν διὰ νά ἐπαληθευθῇ διὰ μίαν εἰσέτι φορά τό «*Ποιήσω καί τίς ἀποστρέψῃ αὐτό;*» (Ἠσ. μγ' 13).

Στὰ αὐτιά μου ἤρχοντο συχνά τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι ὁ Χριστὸς κατεργάζεται τό ἔργο Του: «*ἐν δυνάμει σημείων καί τεράτων*» (Ρωμ. ιε' 19).

Πράγματι τὰ Θεϊκὰ σημεῖα ἦσαν ἐμφανέστατα, εἰς αὐτοὺς πού εἶχαν ἐπωμισθεῖ τό βάρος τῆς διεκπεραιώσεως, καί εἰδικώτερον εἰς τόν γράφοντα, ὁ ὁποῖος μέ βαβαρυμένη ὑγεία λόγῳ τῶν πολλαπλῶν ὀργανικῶν προβλημάτων,

ἐδέχετο καθ' ἐκάστην τὸν ἀπόηχο τῶν λόγων τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Παῦλο: «Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου. Ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. ιβ' 9).

Λένε ὀρισμένοι ἀδελφοί ἐκ τῶν διαφω-
νούντων: Ἐγὼ ἐργάσθηκα, προσέφερα, κου-
ράσθηκα. Αὐτά τώρα πού τό πήραν, τί ἔκαναν;

Τούς ἀπαντῶ παραλληλιστικῶς μέ τούς ἰσχυ-
ρισμούς τοῦ Ἀπ. Παύλου. «Ἐγὼ δέν κουράστη-
κα ἀδελφέ; Ἡ ἐσύ κουράστηκες περισσότερο
ἀπὸ ἐμέ;».

Ἐγὼ δέν προσέφερα ἀδελφέ; Ἡ ἐσύ
προσέφερες περισσότερο ἀπὸ ἐμέ; Ἡ ἐσύ
ἐργάστηκες περισσότερο ἀπὸ ἐμέ; Καί ἄλλα
πολλά.

Σκοπὸς δέν εἶναι νά ἀπαριθμήσουμε τί ἔκα-
νε ἢ τί ἔκανα ἐγὼ καὶ ὁ καθένας ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ
νά δοξολογήσουμε καὶ νά εὐχαριστήσουμε Τὸν
Θεὸ πλημμυρισμένοι ἀπὸ χαρά, πού μᾶς
κατέστησε ὄργανα καὶ ἐντολοδόχους ἐνεργο-
ποιήσεως τῆς μυστικῆς θείας Του δυνάμεως
πρὸς ὄφελος τοῦ ἔργου Του. Καὶ ἐάν ἐπε-
τελέσαμε εὐσυνειδήτως καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ τό
καθῆκον μας, θά λάβουμε τὴν μισθαποδοσίαν
ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Ἐάν ἐπιδιώξουμε νά λάβουμε τό μισθὸν μας
ἐδῶ, ὑπάρχει κίνδυνος ὅτι θά ἀκούσουμε τούς
ἴδιους λόγους πού ἤκουσε ὁ πλούσιος τοῦ εὐαγ-
γελίου ἀπὸ τὸν πατέρα Ἀβραάμ. «Τέκνον
μνήσθητι ὅτι ἀπόλαβες τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ
σου» (Λουκᾶ 16 19-21).

Αὐτά τὰ δύο σου χαρακτηρίζουν καὶ τὴν
ἀμοιβήν. Δηλαδή ὅτι εἶχες νά πάρης, τό πήρες
εἰς τὴν ἐπίγειαν ζωὴν. Τώρα δέν ἔχει νά πάρης
τίποτε ἄλλο.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ θέλω νά διατυπώσω ὀρισμένα
διὰ τούς διαφωνοῦντες. Ὅτι πλὴν ἐλαχίστων
ἐξαιρέσεων, οἱ ὅποιοι ἀντετίθεντο διὰ ἰδιοτελεῖς
σκοπούς, οἱ ὑπόλοιποι ἐνήργησαν καὶ ἐνεργοῦν
χωρὶς ἐπίγνωση, διότι δέχθησαν καὶ δέχονται
λάθος εἰσηγήσεις.

Μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ὁ ζήλος τους εἶναι
«οὐ κατ' ἐπίγνωσιν».

Τίποτα δέν ἄλλαξε εἰς τὸν Ἅγιον Κοσμᾶ.

Τὰ πάντα λειτουργοῦν ὅπως ἀκριβῶς λει-
τουργοῦσαν.

Ἐμεῖς πού ξεκινήσαμε τό ἔργο μέ τὴν βοήθεια
τοῦ Θεοῦ, θά τό συνεχίσουμε καὶ θά τό τε-
λειώσουμε, ἀφοῦ εἶναι δικό Του.

Κανεῖς δέν ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὸν Ἱ. Ναό, πλὴν
ἐνός, ὁ ὁποῖος θέλησε οἰκιοθελῶς νά ἀπο-
χωρήσῃ διὰ δηλώσεώς του, ἀρ. πρωτ. 526/11-
09-09.

Ὡς ἀφεντικό, δέν ἀκούγεται πλέον τό ὄνομα
τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου, διὰ νά σκανδαλίζονται οἱ
πιστοί.

Τό πραγματικό ἀφεντικό δέν κάθεται πλέον
περίλυπο στό παγκάκι ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Ἱ. Ναό,
ὡς ὥραθη, ἀλλά ἐπανῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν
Θέσιν του. Ἄς ἔχουμε τὴν εὐχή Του.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ:

- Οί πηγές
- Οί μαρτυρίες
- Ἡ ἀλήθεια

τοῦ κ. Γεωργίου Κεκαυμένου

«Ὅποιος ἐλέγχει τό παρελθόν, ἐλέγχει τό μέλλον» (Γεώργιος Ὁργουελ, 1984)

**Διονυσίου Καλλιάρχου,
τοῦ τιθέντος τήν ψυχὴν ὑπέρ
τῶν προβάτων, αἰωνία ἡ μνήμη.**

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ ἀναθεωρητές ἱστορικοὶ θέλουν μέ κάθε θυσία νά ἀποσυνδέσουν τελείως τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν ἐπανάσταση τοῦ 1821, καί συνακόλουθα, ἀπό ὅλα τὰ ἱστορικά γεγονότα, στά ὁποῖα τό σύγχρονο Ἑλληνικό κράτος χρωστάει τήν ὕπαρξή καί τήν ἐλευθερία του. Π' αὐτό ὁ,τιδήποτε συνδέει τόν Ἑλληνισμό μέ τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη χαρακτηρίζεται αὐτόματα ὡς μῦθος. Ἕνας ἀπό αὐτούς τούς «μύθους» εἶναι καί τό κρυφό σχολεῖο. Καί μάλιστα ὄχι ἕνας τῆς σειρᾶς, ἀλλά ἴσως ὁ κυριότερος. Ὁ μῦθος.

Εἶναι ἀλήθεια πὺς σχετικὰ μέ τό κρυφό σχολεῖο εἶχα κάποια στιγμή κλονιστεῖ ἀπό τὰ λεγόμενα τῶν ἀναθεωρητῶν ἱστορικῶν, γιατί τὰ ἐπιχειρήματά τους ἔμοιαζαν ἀπόλυτα καί ἀναντίρρητα καί ὁ λόγος τους ἀπέπνεε τέτοια σιγουριά καί βεβαιότητα, πού πραγματικά δέν ἄφηνε τό παραμικρό περιθώριο ἀμφισβήτησης καί ἀμφιβολίας. Ἀπό τήν ἄλλη, μοῦ φαίνονταν πολύ «ὑποπτη» καί ἡ συμπεριφορά τῶν ἱστορικῶν τοῦ πατριωτικοῦ χώρου, τούς ὁποίους ἔβλεπα, ὅταν γίνονταν λόγος γιά τό κρυφό σχολεῖο, ἢ νά μασᾶνε τὰ λόγια τους ἢ νά χαμογελᾶνε «πονηρά» καί μέ νόημα...

Ἄλλωστε, ἀκόμη καί ὁ παπα-Γιώργης Μεταλληνός, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστός καί γιά τίς βαθιές ἱστορικές του γνώσεις, εἰδικὰ στό θέμα τοῦ κρυφοῦ σχολεῖοῦ, εἶναι σαφές καί στήν τοποθέτησή του. Τό θεωρεῖ ξεκάθαρα μῦθο, διότι πιστεύει πὺς εἶναι «ἀτεκμηρίωτο ἱστορικά ὡς πρὸς τή διαθρυλούμενη μορφή του. Βέβαια, ὁ θρύλος αὐτός», προσθέτει, «ἔχει ὅπωςδήποτε ὑπόσταση, ἀλλά μέ τήν ἔννοια ὅτι τήν ὀργανωμένη παιδεία, ἀδύνατη γιά τήν ἐποχή αὐτή, ἀναπλήρωνε ἡ ἀνεπίσημη καί ταπεινή φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας, στούς νάρθηκες τῶν ναῶν καί στίς μονές. **Τίποτε ὅμως δέν ἀποδεικνύει ἐπίσημα καθιερωμένη καί συστηματική δίωξη τῆς παιδείας ἀπό τούς Τούρκους**»¹. Καί γιά τὰ περαιτέρω παραπέμπει στήν «σπουδαία ἀνάλυση τοῦ Ἄλκη Ἀγγέλου στήν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους»². Δηλαδή, ὁ παπα-Γιώργης ἀναπαράγει ἐδῶ τόν σκληρό πυρήνα τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπιχειρηματολογίας γιά τήν ἀπόρριψη τοῦ κρυφοῦ σχολεῖοῦ, μιά ἐπιχειρηματολογία πού θά δοῦμε σέ ὅλες τῆς τίς λεπτομέρειες ἀμέσως παρακάτω.

Καθὼς ὅμως συνέχιζα νά ἀσχολοῦμαι μέ τό θέμα καί νά «ψάχνομαι» σχετικὰ, ἤρθε σέ γνώση μου μιά

παράγραφος από την ιστορία του '21, του μεγάλου μας ιστορικού Διονύση Κόκκινου, ό οποίος λέει εκεί επί λέξει τά εξής:

«Ό παπᾶς κάτω από τά ράκη του ράσου του κρατεί τό ψαλτήρι καί πηγαίνει νά μάθη τά παιδιά, πού τόν περιμένουν, νά διαβάζουν. Όμιλεῖ ἀκόμη εἰς τά παιδιά καί διά τούς μεγάλους ἀνθρώπους πού ἐδόξασαν ἄλλοτε αὐτόν τόν τόπον. Διδάσκει τήν ὀλίγην ἱστορίαν πού γνωρίζει καί αὐτός. **Τό κρυφό σχολειό δέν εἶναι θρύλος.** Τό συνετήρησε παρά τάς διώξεις, παρά τήν ἀξιοθρήνητον ἔλλειψιν παντός μέσου, παρά τήν φοβεράν πίεσιν τόσων ἀμέσων ἀναγκῶν, πού θά ἦτο φυσικόν νά ὀδηγήσουν πρὸς τόν ἐξισλαμισμόν, ὁ βαθύτατος πόθος τοῦ τυραννουμένου ἔθνους νά ὑπάρξη»³.

Ἡ διαβεβαίωση αὐτή τοῦ Δ. Κόκκινου, πῶς «τό κρυφό σχολειό δέν εἶναι θρύλος», γυρόφερνε συνέχεια στό μυαλό μου καί δέ μ' ἄφηνε στιγμή νά ἡσυχάσω καί νά πιστέψω ἔτσι ἡσυχα κι ἀπλά τά ἐπισημονικά θέσφατα τῶν ἀναθεωρητῶν ἱστορικῶν, ἀλλά καί ἐκείνων τοῦ πατριωτικοῦ ρεύματος. Καί αὐτό γιατί ἤξερα καί ξέρω τί σημαίνει Δ. Κόκκινος γιά τά θέματα τῆς τουρκοκρατίας καί τοῦ 1821: Ἡ σχεδόν μοναδική καί ἀπόλυτη αὐθεντία, μιᾶς καί ἦταν ὁ μόνος ἴσως ἀνθρωπος πού γνώριζε αὐτήν τήν ἐποχή τόσο καλά καί σέ τέτοιο βάθος.

Ἀπό τότε ἀποφάσισα νά ψάξω τό θέμα τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ ὅσο λεπτομερέστερα καί πιό ἀναλυτικά μποροῦσα, γιά νά καταλάβω ἀπό ποῦ ἀντλοῦσε ὁ Κόκκινος τούτη δῶ τήν βεβαιότητά του. Ἀλλά, ὅταν ἀποφασίζεις νά ἀσχοληθεῖς μέ ἓνα τόσο ἀμφιλεγόμενο καί δύσκολο θέμα, εἶσαι ὑποχρεωμένος νά διεξέλθεις ὅλες τίς σχετικές μέ τό θέμα σου ἀπόψεις. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά πρέπει ἐπιπλέον νά τίς ἀναλύσεις, νά τίς ἀξιολογήσεις καί φυσικά, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νά ἀναζητήσεις καί νά παραθέσεις ὅλες τίς ὑπάρχουσες πηγές. Μιά τέτοια δουλειά δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξαντληθεῖ στά ἀσφυχτικά ὅρια μιᾶς μικρῆς καί συνοπτικῆς ἐργασίας. Ἀντίθετα, ἀπαιτοῦνται δεκάδες σελίδες μέ τά παραθέματα ἀπό τίς πηγές, τήν βιβλιογραφία καί μέ τήν σχετική ἀνάλυση.

Ἐτσι προέκυψε αὐτή ἐδῶ ἡ μελέτη, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται σέ ὅλους ἐκείνους πού θέλουν πραγματικά νά μάθουν ποιά εἶναι ἡ ἱστορική ἀλήθεια γιά τό κρυφό σχολειό, ἓνα ἰδιαίτερα δύσκολο καί

περίπλοκο θέμα. Γι' αὐτό καί ὅσοι θά μποῦν στόν κόπο νά τήν διαβάσουν, δέν θά πρέπει νά ὑπολογίσουν οὔτε τόν κόπο πού θά χρειαστεῖ νά καταβάλουν, οὔτε τίς πολλές σελίδες πού θά πρέπει νά διαβάσουν, ὅσο κι ἂν κάτι τέτοιο τούς φανεῖ ἰδιαίτερα βαρετό ἢ κουραστικό. Γιατί, δυστυχῶς, οὔτε γιά τήν ἱστορία ὑπάρχει βασιλική ὁδός...

Ἄλλωστε, οἱ ἀναθεωρητές ἱστορικοί ὅλους ἐμᾶς πού ὑπερασπιζόμαστε τόν «μῦθο» τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ μας ἔχουν ψέξει, μέ τό δίκιο τους, γιά «πολλαπλές καί μικρές σέ ἔκταση δημοσιεύσεις»⁴. Ἦρθε λοιπόν ἡ ὥρα μιά καί καλή νά τούς διαψεύσουμε.

Τό κρυφό σχολειό στήν σύγχρονη ἐρευνα

Ὅπως ξεκαθαρίζουν οἱ ἀναθεωρητές ἱστορικοί, «γιά τό “κρυφό σχολειό” ἡ ἱστοριογραφία **ἔχει ἀποδείξει** ὀριστικά πλέον ὅτι δέν ὑπῆρξε⁵, καθὼς δέν ὑπάρχει καμία μαρτυρία ἀπό τήν ἐποχή τῆς τουρκοκρατίας πού νά ἀφῆνε περιθώρια γιά παρόμοιες ὑποθέσεις⁶. Ξεκινώντας μέ τοῦ Crusius τό βασικό ἔργο *Turcograecia* (1584), σέ ὁλόκληρη τήν Τουρκοκρατία δέν σώζεται καμία πληροφορία, ἀκόμη καί ἔμμεση, πού νά μνημονεύει τήν ὑπαρξη κρυφοῦ σχολειοῦ, ἔστω καί γιά τά πιό δύσκολα -ὡς πρὸς τίς σχέσεις μέ τόν κατακτητή- γιά τόν Ἑλληνισμό χρόνια, δηλαδή τήν περίοδο ἀμέσως μετά τήν Ἄλωση»⁷.

Ἄν ὅμως εἶναι ἔτσι τά πράγματα, τότε πῶς δημιουργήθηκε αὐτός ὁ «μῦθος»; Ποιό ἦταν τό βασικό ὑπόστρωμα, τό ὁποῖο ἐπέτρεψε τήν ἀνάπτυξή του; Στά ἐρωτήματα αὐτά μᾶς ἀπαντοῦν καί πάλι οἱ ἀναθεωρητές ἱστορικοί: «Ἡ διαδικασία παραγωγῆς τοῦ μῦθου τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ ἐπιτυγχάνεται [...] μέ τήν κατασκευή μιᾶς **λόγιας παράδοσης** πού βασίζεται **στό μῦθευμα** τῆς ἀπαγόρευσης καί καταδίωξης τῆς ἐκπαίδευσης τῶν Ἑλλήνων ἀπό τούς Τούρκους καί προβάλλει τό κρυφό σχολειό ὡς διαδικασία διατήρησης τῆς ἐθνικῆς συνείδησης καί τοῦ πόθου τῆς ἐλευθερίας, ὑπό τή σκέπη τῆς ὀρθοδοξίας»⁸. Αὐτός ἀκριβῶς εἶναι καί ὁ «πυρήνας τοῦ μῦθου». Ἀπό τήν μιά οἱ «βάρβαροι» καί «ἀπολίτιστοι» Τούρκοι, πού ἐμποδίζουν τούς Ἕλληνες νά μάθουν γράμματα καί ἀπό τήν ἄλλοι οἱ Ἕλληνες, «πού ἔχουν μέσα τούς τή φλόγα τῆς φιλομάθειας

καί κάνουν τά πάντα γιά νά μορφωθοῦν. Ἐτσι, σέ ὅλες τίς ἐπαρχίες τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας πού ζοῦν Ἕλληνες, δημιουργοῦνται τά «κρυφά σχολεῖα» σέ ἐκκλησίες καί μοναστήρια⁹. Μέ ἄλλα λόγια «ὁ κατασκευασμένος μύθος τοῦ κρυφοῦ σχολείου ὑπονοεῖ τή ρητή ἀπαγόρευση πρός τούς Ἕλληνες ὑπηκόους τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας νά φοιτοῦν σέ σχολεῖα, νά ιδρύουν τέτοια καί νά τά στελεχώνουν, παραποιώντας, ἔτσι, ὅψεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας»¹⁰.

Αὐτό ὅμως πού κατά τούς ἀναθεωρητές ιστορικούς συνέβαινε, ἦταν ἀκριβῶς τό ἀντίθετο: «Οἱ Τοῦρκοι **ποτέ** δέν ἀπαγόρευαν τά σχολεῖα»¹¹. Γι' αὐτό «**καμιά ἀπαγόρευση σχολείου δέν ἔχει ἐπισημανθεῖ**, κανένας, οὔτε ὁ ἐλάχιστος ὑπαινιγμός δέν ἔχει ἐντοπισθεῖ **στά χρόνια τῆς τουρκοκρατίας**»¹². «Οὔτε βρέθηκε κανένα φερμάνι ἢ ἄλλη διαταγή τοῦ κυριάρχου πού νά ἀπαγορεύει τή λειτουργία χριστιανικῶν σχολείων καί νά καθιστᾷ ἀναγκαῖα τήν καταφυγή στό “κρυφό σχολεῖο”»¹³. Καί ἐνῶ «ὑπάρχουν ἀμύητες ἱστορικές μαρτυρίες γιά αὐθαιρεσίες τῶν τοπικῶν ἀρχόντων, [...] ὅμως **δέν ὑπάρχει καμιά πού νά σχετίζεται μέ ἄρνηση ιδρύσεως ἢ μέ κλείσιμο σχολείων**»¹⁴. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο «δέν ὑπάρχει **καμιά ἱστορική πηγή** πού νά μαρτυρεῖ ὅτι οἱ τουρκικές ἀρχές ἀπαγόρευαν τή λειτουργία σχολείων ἢ ὅτι ἐκλείσαν κάποιο σχολεῖο»¹⁵.

Γιατί ἄλλωστε οἱ Τοῦρκοι «νά ἐνοχληθοῦν ἀπό τήν ὑπαρξη σχολείων;»¹⁶. Πραγματικά, «δέν εἶχαν» κανέναν «λόγο νά ἐμποδίσουν τήν πρωτοβάθμια ἐκπαίδευση»¹⁷. «Ὅχι βέβαια γιατί διαπνέονταν ἀπό φιλελεύθερες ἀρχές, ἀλλά γιατί ἀδιαφοροῦσαν ἐντελῶς γιά τίς ἐσωτερικές ὑποθέσεις τῶν ραγιαδῶν»¹⁸. Αὐτή «ἡ ἀδιαφορία τῶν Ὄθωμανῶν γιά τή μόρφωση καί ἡ σχετική ἀνεκτικότητα ἔναντι τῶν ὑποδούλων ἐπέτρεψε τήν οἰκονομική καί κοινωνική ἀνάπτυξή τούς καί τή λειτουργία ἐκπαίδευσης, στοιχεῖα πού συνέβαλαν στή διαμόρφωση τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ»¹⁹. «Ἡ ἐπιστημονική ἔρευνα διαθέτει πλῆθος τεκμηρίων γιά τή λειτουργία σχολείων. Ἐτσι, σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας γνωρίζουμε κατά καιρούς δεκάδες σχολεῖα -στοιχειώδη, μεσαῖα ἢ ἀνώτερα- σέ ὅλο τό γεωγραφικό πλάτος καί μήκος τοῦ ἐλληνικοῦ χώρου, **πού λει-**

τουργοῦσαν ἀνεμπόδιστα, καθὼς καί δεκάδες δασκάλων, μαθητῶν, χορηγῶν σχολείων καί ἐγγράφων σχετικῶν μέ τήν ἐκπαίδευση»²⁰.

«**Ποτέ**, λοιπόν, ὁ Τοῦρκος, ὁ ἀγράμματος, δέ μπόδισε τό Χριστιανό γράμματα νά μαθαίνει, καί μονάχα πολὺ σπάνια ἔμπαινε στή μέση νά χωρίζη τούς δασκάλους ἅμα πιάνονταν ἀπό τά μαλλιά καί γινόνταν σκάνταλο μέ τά μεγάλα τούς σκολεῖα»²¹. Καί ἀφοῦ «ὁ Ὄθωμανός κατακτητής δέν **εἶχε ἀπαγορεύσει τή λειτουργία σχολείων**, τί χρειάζονταν [λοιπόν] τά “κρυφά”;»²².

Ἀντίθετα, «ἡ ἐκπαίδευση στήν ἐλληνική γλῶσσα ἦταν εὐρέως διαδεδομένη (ὑπὸ τήν σκέπη τοῦ Πατριαρχείου) καί **δέν διωκόταν οὐδαμοῦ** στήν Ὄθωμανική αὐτοκρατορία. Ἀποδείξει ὅτι ὑπῆρχαν ἑκατοντάδες σχολεῖα στά Βαλκάνια καί στή Μικρά Ἀσία, ἐπιπλέον τῆς περίφημης Πατριαρχικῆς Ἀκαδημίας στό Φανάρι»²³, τά ὅποια «**λειτουργοῦσαν ἀνενόχλητα καί ἐπίσημα** [...] (στήν Κωνσταντινούπολη, στή Σμύρνη, στίς Κυδωνιές ἀλλά καί στόν ἐλλαδικό χῶρο)»²⁴. «Μάλιστα, κατά τόν 18ο αἰῶνα, ἡ ἀνανέωση τῆς παιδείας ἦταν τόσο αἰσθητή, ὥστε οἱ Ἕλληνες (γιά τήν ἀκρίβεια οἱ Ρωμιοί, τά μέλη τοῦ Γένους) νά ὑπερτεροῦν τῶν πάντων στήν Ὄθωμανική αὐτοκρατορία ἀπό ἀποψης μόρφωσης»²⁵. Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά «ὅποιος ἤθελε μποροῦσε νά μάθει ἐλληνικά, σερβικά, βουλγαρικά κ.ο.κ. χωρίς νά παρενοχλεῖται ἀπό τούς κατακτητές»²⁶. Κανονικό linguaphone ἡ Ὄθωμανική αὐτοκρατορία!

Ἐτσι, «κατά τήν τουρκοκρατία [...] καί μέγας ἀριθμός κανονικῶν σχολείων λειτουργοῦσε καί **κανένας δέν ἐμπόδιζε τή λειτουργία τους**»²⁷. Ἐτσι, «καί μόνο τό γεγονός ὅτι λειτουργοῦσαν -φανερὰ βέβαια- ἑκατοντάδες ἐλληνικά σχολεῖα σέ πόλεις καί χωριά δηλώνει ὅτι δέν ὑπῆρχε λόγος ὑπάρξεως κρυφῶν σχολείων»²⁸, γι' αὐτό καί τό κρυφό σχολεῖο «**οὐδέποτε** κατά τή διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας ὑπῆρξε -ἢ συνέτρεχε λόγος γιά νά ὑπάρξει»²⁹. «Οἱ Ἕλληνες εἶχαν τήν ἐλευθερία καί τήν εὐθύνη νά ἀποφασίσουν γιά τήν ἐκπαίδευσή τους χωρίς ἄμεσες δυναστικές πολιτιστικές ἐπιρροές»³⁰. Καί ἂν ἔως τά τέλη περίπου τοῦ 16ου αἰῶνα εἶχαμε ἔλλειψη σχολείων -μήν στεναχωριέστε! Αὐτό «ἐξηγεῖται ἀπό ἐσωτερικούς λόγους (ἀγροτικός χαρακτήρας ὑποδούλων, ἔλλειψη πόρων καί δασκάλων), ἐνῶ οἱ

Ὁθωμανοὶ κατακτητὲς ἐνδιαφέρονταν μόνο γιὰ τὴν ὑποταγὴ τῶν ὑποδούλων καὶ τὴν καταβολὴ φόρων»³¹.

Βέβαια, ἡ παραπάνω ἐξήγηση ἀποτελεῖ μιὰ κάπως «οὐδέτερη» καὶ «συμβιβαστική» θέση γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς παρακμῆς τῶν «ἐλληνικῶν γραμμάτων», ἡ ὁποία δὲν ικανοποιεῖ καθόλου τοὺς πιό ριζοσπαστικούς ἀναθεωρητὲς ἱστορικούς. Σύμφωνα μ' αὐτοὺς λοιπόν, τούτη ἡ παρακμὴ «δὲν ὀφείλεται στὴν ὀθωμανικὴ διοίκηση, ἀλλὰ **στὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν προκατάληψη τῆς ἐκκλησίας**, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ περιορίσει τὰ γράμματα καὶ τὴν παιδεία στὶς θεολογικὲς σπουδὲς γιὰ τὰ στελέχη τῆς καὶ στὰ κολλυβογράμματα γιὰ τοὺς ὑπόλοιπους»³².

Ὅλα τὰ παραπάνω ἀποδεικνύουν πὼς τὸ κρυφὸ σχολειὸ εἶναι ἓνα «κατασκευασμένο γεγονός»³³, ἓνας ἀκόμη νεοελληνικὸς μύθος³⁴, «ἓνα ἱστορικὸ ψέμα»³⁵, καὶ -ἀκόμη περισσότερο- μιὰ καθαρὴ «ἀνοησία»³⁶. «Καὶ εἶναι τόσο πειστικὲς οἱ ἀποδείξεις, ὥστε δὲ μιλοῦν πιά γι' αὐτὸ οὔτε τὰ σχολικά βιβλία(!)»³⁷. Γι' αὐτὸ πρέπει καὶ ἡ ἐκκλησία, μέ ἀφορμὴ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου ἀρχιεπισκόπου, «νὰ σεβαστεῖ τὴν **ἐπιστημονικὴ γνώση** καὶ τὴν πρόοδο», μιᾶς καὶ «δὲν τὴν ὠφελεῖ σὲ τίποτε νὰ ἐπιμένει, γιὰ παράδειγμα, στὰ Κρυφὰ Σχολεῖα»³⁸.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ φόβος φυλάει τὰ ἔρμα, ἐπιβάλλεται νὰ ξέρουμε ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μέ τί θὰ ἀσχολούμαστε καὶ μέ τί ὄχι. Διότι «εἶναι μάταιο **-καὶ σφάλμα-** νὰ ἀναζητοῦμε [...] ἱστορικὰ ἐπιχειρήματα [...] γιὰ νὰ καταπολεμήσουμε ἓναν μύθο(!)»³⁹. Ἔτσι, «τό ἐρώτημα [...] πού πρέπει πιά νὰ μᾶς ἀπασχολήσει συστηματικότερα **δὲν εἶναι ἂν ὑπῆρξε ἢ ὄχι Κρυφὸ Σχολεῖο**. Σὲ αὐτὸ ἡ ἀπάντηση εἶναι ὀριστικὰ ἀρνητική»⁴⁰.

Πίσω ἀπὸ τὸν «μύθο» γιὰ τὸ κρυφὸ σχολειὸ κρύβεται τελικὰ μιὰ «ἀνακρίβεια» καὶ ἓνα «στερεότυπο», ἡ ἀντίληψη πὼς «ἡ ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία ἦταν “ἀπολίτιστη” καὶ “καθυστερημένη”, καὶ συνεχῶς βίαη ἔναντι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἄλλων χριστιανῶν»⁴¹. Ὅμως ὁ Ἑλληνισμὸς κατὰ τὴν τουρκοκρατία «δὲν κινδύνεψε ποτέ ἀπὸ τὸν κατακτητὴ νὰ ἀφανιστεῖ», γιατί κάτι τέτοιο ὁ κατακτητὴς «ὄχι μόνον δὲν τὸ ἐπιδίωξε, ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ ἐπιθυ-

μοῦσε»⁴². Τὰ «περί “400 χρόνων τουρκικοῦ ζυγοῦ” ἦταν ἓνας μεγάλος Μύθος», ἀφοῦ «ἡ ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία [...] θεωροῦσε τοὺς Ρωμιούς καὶ τὸ Πατριαρχεῖο **συνεταίρους τῆς** στή διοίκηση τῆς ἀχανοῦς χώρας»⁴³. Γι' αὐτὸ καὶ «ἡ **ὀθωμανικὴ περίοδος** ὡς καὶ τὸ 1914 μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς **μία ἀπὸ τίς πλέον εὐνοϊκὲς συμβιώσεις κυρίαρχων μουσουλμάνων καὶ ὑποτελῶν χριστιανῶν**»⁴⁴.

Ὑπεύθυνη γιὰ τὰ παραπάνω «στερεότυπα» εἶναι ἡ «ἱστοριογραφικὴ παράδοση» πού «δημιουργήθηκε τὸν περασμένο αἰῶνα στό πλαίσιο τοῦ ἐθνικοῦ κράτους, δεδομένου ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ἱστοριογραφία, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ρομαντισμοῦ καὶ τοῦ θετικισμοῦ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν θριαμβεύοντα ἐθνικισμό, ἀναπτύχθηκε ὡς ἐθνικὴ ἱστοριογραφία». Γι' αὐτὸ καὶ «**μόνον μετὰ** τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821 μερικοὶ λόγιοι τῆς ἐποχῆς, διεκτραγωδώντας τὰ παθήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν τουρκοκρατία, ὑπαινίχθηκαν **-χωρὶς νὰ ἀναφέρουν κανένα συγκεκριμένο παράδειγμα-** ὅτι ἡ παιδεία, ὅπως καὶ ἡ ἐκκλησία, ἦταν ὑπὸ διωγμόν»⁴⁵. Συγκεκριμένα, «ἡ **πρώτη** διατύπωση τῆς ἀντίληψης ὅτι **οἱ Ὁθωμανοὶ κατέτρεχαν τὰ σχολεῖα τῶν χριστιανῶν** διατυπώνεται ἀπὸ τὸν **Στέφανο Κανέλλο** σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν Γερμανό Ἴκεν τὸ **1822**», διότι φυσικὰ «**παρόμοια ἄποψη** δὲν ἔχει διατυπωθεῖ **ποθενά ἔως τότε**»⁴⁶.

Σήμερα ἡ νέα αὐστηρὰ ἐπιστημονικὴ ἱστορικὴ τάση «σημαίνει **ἀναθεώρηση** τῆς βασικῆς [...] ἐρμηνείας τῆς ὀθωμανικῆς κληρονομιάς: ὅτι ἡ ὀθωμανικὴ περίοδος τῆς ἱστορίας τοὺς ὑπῆρξε μιὰ “ἀλλότρια” ἐπιβολὴ στὶς αὐτόχθονες χριστιανικὲς κοινωνίες πού εἶχε τὴ μορφή “ζυγοῦ”⁴⁷, καθὼς μέχρι τώρα ἡ ἐθνικὴ ἀφήγηση, ἀπὸ τὸν **Κοραή** ὡς τὸν Παπαρρηγόπουλο δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρά νὰ ἀποσιωπᾷ τὴν ὀθωμανικὴ περίοδο καὶ νὰ τὴ διανθίζει μέ ἱστορίες γιὰ σφαγές, γενίτσαρους, χορό τοῦ Ζαλόγγου καὶ κρυφὰ σχολεῖα»⁴⁸.

Καὶ ποιὸς εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν καλλιέργεια τοῦ μύθου τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ; Πιά ὅλους συνολικὰ τοὺς ἀναθεωρητὲς ἱστορικούς, τὴν εὐθύνη δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἔχει κανένας ἄλλος, παρά μόνον ὁ «συνήθης ὑποπτος», ἡ ἐκκλησία⁴⁹, καθὼς «αὐτὲς οἱ ἱστορίες εἶναι μύθοι πού δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὸ γόητρό της»⁵⁰. Ὁ μύθος τοῦ κρυφοῦ σχολειοῦ, ὅπως καὶ οἱ

υπόλοιποι έθνικοί «μύθοι», «κατασκευάστηκε για να υποστηρίξει τό έλληνορθόδοξο ιδεολόγημα»⁵¹. Η εκκλησία είναι αυτή που συντηρεί τους «έθνικούς μύθους» μέχρι και σήμερα, επειδή άκριβώς «ή αλήθεια σχετικά με τό παρελθόν είναι ό χειρότερος έχθρός της»⁵².

Τά παραπάνω αποτελούν κοινή πίστη και άποψη όλων των άναθεωρητών ιστορικών.

Όλων;

Όχι.

Υπάρχει ένας μοναχικός έρευνητής που διαφοροποιείται πλήρως και με τόν πιό ξεκάθαρο τρόπο από όλους τους υπόλοιπους.

Αυτός δέν είναι άλλος από τόν Άλκη Άγγέλου, ό όποιος ως υπεύθυνους για τήν κατασκευή του «μύθου» του κρυφού σχολείου θεωρεί **άποκλειστικά και μόνον** τόν **νεοελληνικό διαφωτισμό** και τόν **ρομαντισμό**, όπως επίσης και τήν **άκυριολεξία του ρητορισμού**, ή όποια τόν διαμόρφωσε και τόν παγίωσε⁵³. Δηλαδή, τήν **νεοτερικότητα** αυτό-προσώπως.

Όταν ό καθηγητής Κρεμμυδάς παρουσίασε με θούριους και διθυράμβους στό άναγνωστικό κοινό των Νέων τό γνωστό βιβλίο του άείμνηστου καθηγητή Άγγέλου⁵⁴, άπέφυγε έπιμελώς να άναφέρει ποιά θεωρούσε ό Άγγέλου ως τήν αίτία για τήν δημιουργία αυτού του «μύθου». Καί δέν τό παρέλειψε καθόλου τυχαία. Διότι άν άνέφερε ότι σύμφωνα με τόν Άγγέλου τόν «μύθο» για τό κρυφό σχολείο τόν έπλασαν **άποκλειστικά και μόνον** ό νεοελληνικός διαφωτισμός και ό ρομαντισμός, πώς θά μπορούσε μετά ό ίδιος ό Κρεμμυδάς να ισχυρίζεται ότι τόν «μύθο» τόν έφτιαξε «ή εκκλησία» και οι «έθνικιστικοί κύκλοι»⁵⁵;

(συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. π. Γ.Δ. Μεταλληνός, *Τουρκοκρατία*, [Αθήνα] 2005⁶ [1988], σ. 133. Όλες οι κάθε είδους ύπογραμμίσεις στίς πηγές και στά παραθέματα της παρούσης μελέτης είναι δικές μου, εκτός άν δηλώνεται διαφορετικά.
2. π. Γ.Δ. Μεταλληνός, όπ. παρ. σ. 184, σημ. 39.
3. Δ. Κόκκινος, *Η Έλληνική Έπανάσταση*, τ. 1, Αθήνα 19675, σ. 21.
4. Π. Στάθης, «Τό Κρυφό Σχολείο: Διαδρομές του Μύθου, Διαδρομές της Ιστορίας», εισήγηση στό συνέδριο «Η ιστορία ως διακύβευμα. Μορφές σύγχρονης ιστορικής κουλτούρας», 2001, δημοσιευμένη (και) σέ άρχείο pdf στό cd-rom που συ-

νοδεύει τό του Historein/Ιστορεΐν 4, 2003-2004, σ. 22 (του pdf).

5. Β. Κρεμμυδάς, «Αυτόκλητοι Διδάσκαλοι Ιστορίας», έφ. Τά ΝΕΑ, 8-6-1999.

6. Χ. Καρανάσιος, «Η Έκπαίδευση κατά τήν Τουρκοκρατία», *Ιστορία των Έλλήνων* τ. 8, Αθήνα 2006, σσ. 362-364.

7. Α. Άγγέλου, *Τό Κρυφό Σχολείο. Χρονικό ενός Μύθου*, Αθήνα 1997, σ. 13. Επίσης και Α. Danos, «Nikolaos Gyzis's The Secret School and an Ongoing National Discourse», *Nineteenth-Century Art Worldwide* 1, 2002. Θ. Βερέμης-Γ. Κολιόπουλος, *Ελλάς, Η Σύγχρονη Συνέχεια*, Αθήνα, 2006, σ. 111.

8. Π. Στάθης, «Τό Κρυφό Σχολείο του Άλκη Άγγέλου», έφ. Η ΑΥΓΗ, 12-4-1998.

9. Σ. Παπαγεωργίου, *Από τό Ένός στό Έθνος. Η Θεμελίωση του Ελληνικού Κράτους, 1821-1864*, Αθήνα 2004, σ. 113.

10. Α. Π. Άνδρέου, *Οί Έθνικοί μας Μύθοι και ή Διαιώνισή τους*. Έλεος πιά, με τό «Κρυφό Σχολείο», Μακεδόν 11, 2003, σ. 345.

11. Γ. Βλαχογιάννης, *Καραϊσκάκης*, Αθήνα χ.χ., σ. 152. Α. Άγγέλου, όπ. παρ. σ. 14.

12. Α. Πολίτης, «Φεγγαράκι μου Λαμπρό... Άπόπειρα για Ένα Μικρό σχεδίασμα της Πρώτης Φάσης της Ιστορικής Διαδρομής του Μύθου του "Κρυφού Σχολείου"», στόν τόμο του ίδιου, *Τό Μυθολογικό Κενό*, Αθήνα 2000, σ. 26.

13. Χ. Λούκος, «Άπαλλαγή από τά Στερεότυπα», έφ. Τό ΒΗΜΑ, 25-03-2007.

14. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Τό Κρυφό Σχολείο και πάλι» [2005], Άρδην 64, 2007, σ. 37.

15. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Η Έκπαίδευση κατά τήν Τουρκοκρατία», *Ελλάς, Η Ιστορία και ό Πολιτισμός του Έλληνικού Έθνους από τίς Άπαρχές μέχρι Σήμερα*, τ. Β΄, *Οί Μετά τήν Άλωση Χρόνοι και τό Σύγχρονο Έλληνικό Κράτος*, Άμαρούσιον Άττικής 1998, σ. 38. Καί στήν νεότερη επανέκδοση του έργου αυτού, *Ελλάδα, τό Παρελθόν και τό Παρόν του Έλληνισμού*, τ. Β΄, *Άρχαιότητα - Βυζάντιο - Νεότεροι Χρόνοι - Σύγχρονη Ιστορία*, Αθήνα 2007, σσ. 397-398.

16. Α. Άγγέλου, *Τό Κρυφό Σχολείο. Χρονικό ενός Μύθου*, Αθήνα 1997, σ. 21.

17. Γ. Κατσιαμπούρα, «Τό Κρυφό Σχολείο και ό Γρηγόριος Ε΄», έφ. Η ΑΥΓΗ, 24-3-2004.

18. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Η Έκπαίδευση κατά τήν Τουρκοκρατία», όπ. παρ., Άμαρούσιον Άττικής 1998, σ. 38, Αθήνα 2007, σ. 397.

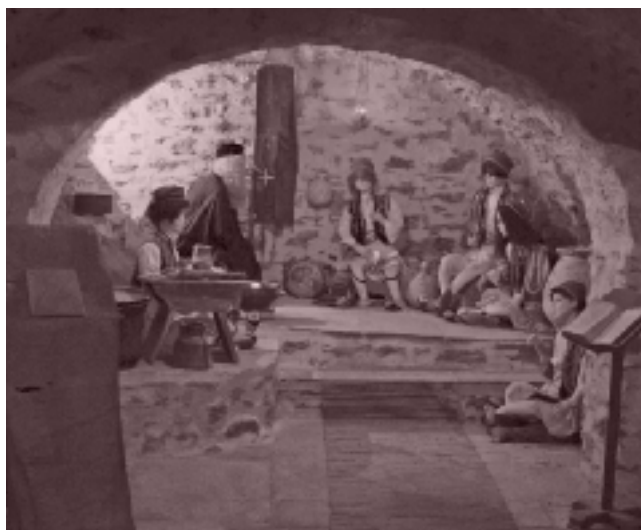
19. Χ. Καρανάσιος, «Η εκπαίδευση κατά τήν τουρκοκρατία», *Ιστορία των Έλλήνων*, τ. 8. Αθήνα 2006, σσ. 362 κ. έξ. Κ. Γεωργουσόπουλος, «Ιστορία και θρύλος», έφ. Τά ΝΕΑ, 17-3-2007.

20. Χ. Καρανάσιος, όπ. παρ.

21. Γ. Βλαχογιάννης, «Τό κρυφό Σχολείο», *Νέα Έστία* 38, 1945, σσ. 678-683.

22. Β. Κρεμμυδάς, «Η Εκκλησία στό Εικοσιένα. Μύθοι και Ίδεολογήματα», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2005. Γ. Βλαχογιάννης, *Καραϊσκάκης*, Αθήνα χ.χ., σ. 152. Χ. Σακελλαρίου, «Τά Άληθινά Κρυφά Σχολεία», *Έκπαιδευτικά*, τ. 1, 1985, σ. 134. Α. Άγγέλου, *Τό Κρυφό Σχολείο. Χρονικό ενός Μύθου*, Αθήνα 1997, σ. 14. Α. Ηρακλείδης, «Τά Βιβλία Ιστορίας του Σχολείου. Πέρα από τήν Άνάγκη για "Βαρβάρους"», έφ. Τά ΝΕΑ, 1-2-2007.

23. Α. Ήρακλειδης, «Η Ανάγκη για Μύθους, 25η Μαρτίου και Κρυφό Σχολείο», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2007.
24. Γ. Κατσιαμπούρα, «Τό Κρυφό Σχολείο καί ό Γρηγόριος Ε΄» έφ. Η ΑΥΓΗ, 24-3-2004.
25. Α. Ήρακλειδης, «Η Ανάγκη για Μύθους, 25η Μαρτίου και Κρυφό Σχολείο», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2007. Γ. Κατσιαμπούρα, «Τό Κρυφό Σχολείο καί ό Γρηγόριος Ε΄», έφ. Η ΑΥΓΗ, 24-3-2004.
26. Α. Παππας, «Δέκα Μικροί Μύθοι για τό 1821», έφ. Τό ΒΗΜΑ, 25-3-2006.
27. Β. Κρεμμυδάς, «Η Έκκλησία στό Εικοσιένα. Μύθοι καί Ίδεολογήματα», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2005. Φ. Βώρος, «Η Αναζήτηση τής Ίστορικής Αλήθειας καί Συνήθεις Μεθοδεύσεις Παραχάραξης», Έκπαιδευτικά, τ. 1, 1985, σ. 74.
28. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Η Έκπαίδευση κατά τήν Τουρκοκρατία», όπ. παρ. 1998, σ. 38, 2007, σ. 397. Χ. Σακελλαρίου, «Τά Αληθινά Κρυφά Σχολεία», Έκπαιδευτικά, τ. 1, 1985, σ. 134. Φ. Βώρος, «Η Αναζήτηση τής Ίστορικής Αλήθειας καί Συνήθεις Μεθοδεύσεις Παραχάραξης», Έκπαιδευτικά, τ. 1, 1985, σ. 66.
29. Α. Παππας, «Δέκα Μικροί Μύθοι για τό 1821», έφ. Τό ΒΗΜΑ, 25-3-2006.
30. Χ. Καρανάσιος, «Η Έκπαίδευση κατά τήν Τουρκοκρατία», Ίστορία τών Έλλήνων, τ. 8. Αθήνα 2006, σσ. 362-364.
31. Χ. Καρανάσιος, «Η Έκπαίδευση κατά τήν Τουρκοκρατία», Ίστορία των Έλλήνων, τ. 8. Αθήνα 2006, σσ. 362 κ. έξ. Α. Αγγέλου, όπ. παρ. σ. 81. Α. Παππας, «Δέκα Μικροί Μύθοι για τό 1821», έφ. Τό ΒΗΜΑ, 25-3-2006.
32. Σ. Παπαγεωργίου, *Από τό Γένος στό Έθνος. Η Θεμελίωση του Έλληνικού Κράτους, 1821-1864*, Αθήνα 2004, σ. 114, σημ.
33. Π. Κ. Ίωακειμίδης, «Χρήση καί Κατάχρηση της Ίστορίας», έφ. Τά ΝΕΑ, 30-3-2007.
34. Όλοι οί αναθεωρητές ιστορικοί.
35. Α. Πολίτης, *Θέματα της Λογοτεχνίας μας*, Θεσσαλονίκη χ.χ., σ. 17. Πρόκειται για αναδημοσίευση, στόν τόμο αυτόν, της επίσημης όμιλίας πού είχε έκφωνήσει ό Πολίτης στό Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στίς 25 Μαρτίου 1956.
36. Ι. Παννουλόπουλος, «Άτυχείς Συγκυρίες», έφ. Τό ΒΗΜΑ, 17-6-2007.
37. Β. Κρεμμυδάς, «Αυτόκλητοι Διδάσκαλοι Ίστορίας», έφ. Τά ΝΕΑ, 8-6-1999.
38. Β. Κρεμμυδάς, «Τί σηματοδοτούν ή Έκλογή Αρχιεπισκόπου καί Προέδρου του ΣΥΝ», έφ. Τά ΝΕΑ, 27-2-2008.
39. Α. Πολίτης, «Φεγγαράκι μου Λαμπρό... Απόπειρα για Ένα Μικρό σχεδιάσμα της Πρώτης Φάσης της Ίστορικής Διαδρομής του Μύθου του “Κρυφού Σχολείου”, στόν τόμο του ίδιου, *Τό Μυθολογικό Κενό*, Αθήνα 2000, σ. 26.
40. Β. Κρεμμυδάς, «Ό πιο Άνθεκτικός Μύθος», έφ. Τά ΝΕΑ, 16-4-1998.
41. Α. Ήρακλειδης, «Τά Βιβλία Ίστορίας του Σχολείου. Πέρα από τήν Ανάγκη για “Βαρβάρους”», έφ. Τά ΝΕΑ, 1-2-2007. Μ-Λ. Μουργκέσκου, Χ. Μπερκτάν (έπιμ.), Χ. Κουλούρη (διεύθ.), *Η Όθωμανική Αυτόκρατορία*, Βιβλίο Έργασίας 1, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 14.
42. Β. Κρεμμυδάς, «Η Έκκλησία, τό Κράτος καί οί Μύθοι. Μέ άφορμή τήν Πρόσφατη “Διένεξη”», έφ. Τά ΝΕΑ, 26-8-2003.
43. Α. Ήρακλειδης, «Η Ανάγκη για Μύθους, 25η Μαρτίου και Κρυφό Σχολείο», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2007.
44. Α. Ήρακλειδης, *Η Ελλάδα καί ό «έξ Ανατολών Κίνδυνος»*, Αθήνα 2001, σ. 104.
45. Χ. Γ. Πατρινέλης, «Η Έκπαίδευση κατά τήν Τουρκοκρατία», όπ. παρ. 1998, σ. 38, 2007, σ. 397.
46. Γ. Κατσιαμπούρα, «Τό Κρυφό Σχολείο καί ό Γρηγόριος Ε΄» έφ. Η ΑΥΓΗ, 24-3-2004.
47. Χ. Κουλούρη, «Οί “Σκοτεινοί Αιώνες” του Όθωμανικού Παρελθόντος μας», έφ. Τό ΒΗΜΑ, 6-2-2000.
48. Α. Ήρακλειδης, *Η Ελλάδα καί ό «έξ Ανατολών Κίνδυνος»*, Αθήνα 2001, σσ. 105-106.
49. Β. Κρεμμυδάς, «Η Έκκλησία στό Εικοσιένα Μύθοι καί ιδεολογήματα», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2005. Του ίδιου, «Χονδροειδής Παραποίηση τής Ίστορίας», έφ. Τά ΝΕΑ, 7-6-2000. Α. Έλεφαντής, «Επιλεγόμενα στό Βιβλίο πού συντάραξε τό Ρωμείο για 400 Μέρες», έφ. Η ΑΥΓΗ, 5-10-2007.
50. Δήλωση τής καθηγήτριας Έλισάβετ Ζαχαριάδου στό Άσοσιέιτεντ Πρές στίς 12-5-1998. Βλ. σχ. Ό Ίός, «Ό Μύθος του Κρυφού Σχολείου. Νύχτωσε χωρίς Φεγγάρι. Κάτω τά Χέρια από τόν Έθνικό μας Μύθο», έφ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 30-8-1998.
51. Ν. Θεοτοκάς, «Η Όρθόδοξος Ανατολική Έκκλησία καί τό “Σατανικόν Φρόνημα” του 1821», έφ. Η ΑΥΓΗ, 23-3-2001.
52. Β. Κρεμμυδάς, «Η σύγκρουση για τήν Ίστορία. Ό ιστορικός στή χλεύη του “λαού”», έφ. Τά ΝΕΑ, 26-4-2007.
53. Α. Αγγέλου, *Τό Κρυφό Σχολείο. Χρονικό ενός Μύθου*, Αθήνα 1997, σσ. 19-23, 31. Τό ίδιο καί ό Χ. Γ. Πατρινέλης, όπ. παρ. σσ. 38-39.
54. Β. Κρεμμυδάς, «Ό πιο Άνθεκτικός Μύθος», έφ. Τά ΝΕΑ, 16-4-1998.
55. Β. Κρεμμυδάς, «Ό πιο Άνθεκτικός Μύθος», έφ. Τά ΝΕΑ, 16-4-1998. Του ίδιου, «Χονδροειδής Παραποίηση τής Ίστορίας», έφ. Τά ΝΕΑ, 7-6-2000. Του ίδιου, «Η Έκκλησία στό Εικοσιένα, Μύθοι καί ιδεολογήματα», έφ. Τά ΝΕΑ, 22-3-2005.

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΝΕΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ*

Τήν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων (20/5/46) π.ὁ.ῆ. ἐτελέσθη ἡ ἐτήσια ἐορτὴ τῆς Ἐνώσεως Ν.Γ.Ο.Χ. Πρό δύο ἐβδομάδων ἤρχισαν αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἐορτὴν. Κατ' αὐτόν τὸν τρόπον ἐπετεύχθη προσέλευσις μεγάλη κατὰ τὴν ἐορτὴν. Ἐπίσης ἐκλήθησαν διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὴν ἐορτὴν νέοι τῶν Θηβῶν καὶ τοῦ Βόλου.

Τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς ἐτελέσθη ἡ θεία λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Παρασκευῆς χοροστατήσαντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Πολυκάρπου. Οὗτος μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ὠμίλησε ἐνθουσιώστατα ἐξάρας τὸ ιδεῶδες τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, Πολιτείᾳ καὶ οἰκογενεῖᾳ καὶ τονίσας τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ πνεύματος ταύτης. Ἐπίσης κατὰ τὴν ὥρα τοῦ Κοινωνικοῦ ἐξῆρε, δι' ὀλίγων μὲν ἀλλ' ἐνθέρμων λόγων, τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον τῆς Ἐνώσεως Ν.Γ.Ο.Χ., συστήσας εἰς ὅλους νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὴν ἀπογευματινὴν ἐορτὴν.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν, ὑπῆρξε ἡ ἀπογευματινὴ συγκέντρωσις εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων Ἀθηνῶν. Ἀπὸ ἐνωρίς εἶχον καταληφθῇ ὅλαι αἱ θέσεις τῆς αἰθούσης καὶ ἤρχισαν νὰ πληρῶνται καὶ οἱ ἐλάχιστοι κοινοὶ χώροι. Εἰς τὰς 5 ἀκριβῶς προσῆλθεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Διαυλείας ἀκολουθούμενος ἀπὸ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνώσεως μέ ἐπικεφαλῆς τὸν πρόεδρον. Ἀμέσως κατέλαβε τὸ μέγαλον βῆμα τῆς αἰθούσης καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ἤρχισεν ἡ τελετὴ μετὰ τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως. Χορὸς μαθητῶν μέ ἐπικεφαλῆς μέλος τῆς Ἐνώσεως ἐξετέλεσε διαφόρους θρησκευτικούς ὕμνους, μέγας δὲ μαθητὴς τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἀπήγγειλεν ὠραιότατον ποίημα ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν χρι-

στιανικὴ ἐργασίαν. Τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς τελετῆς ἀποτέλεσεν ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἀπλὴ μέ πλοῦτον νοσημάτων καὶ ιδεῶν ἀπήχησεν εἰς τὰς καρδίας ὅλων. Διὰ τῆς ὁμιλίας τοῦ αὐτῆς ὁ Σεβασμιώτατος ἀπέδειξεν ὅτι τὰ ιδεῶδη τὰ κινήσαντα τοὺς Πατέρες εἰς τὸ ὠραῖον των δημιουργικὸν ἔργον, ὑπῆρξαν ἀρχαὶ ὑπερβᾶσαι τὰ χρονικά καὶ τοπικά ὅρια τῆς ἐποχῆς τῶν Πατέρων, δυνάμεναι νὰ κατευθύνουν ὡς ἐκ τούτου τοὺς ἀνθρώπους ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Κατὰ συνέπειαν ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων, δέν ἀποτελεῖ ὀπισθοδρομικὴν κίνησιν ἀναστέλλουσαν οἰανδῆποτε πρόοδον, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀποτελεῖ σοβαράν προϋπόθεσιν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς εὐτυχίας, τοῦ σκοποῦ τούτου πάσης προόδου ἀποτελοῦν αἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατέρων τὸ ἀνεξάντλητον χρυσορυχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου πορίζομεθα ἄφθονον χρυσὸν διὰ τὴν διακόσμησιν καὶ στερέωσιν πάσης δημιουργικῆς ἐργασίας.

Μετὰ τὸν Σεβασμιώτατον ὠμίλησεν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἐνώσεως μέ θέμα «Ἀρχαὶ καὶ κατευθύνσεις τῆς Ἐνώσεως Ν.Γ.Ο.Χ.». Τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ὁμιλίας αὐτῆς ἄτινα καὶ ἀποτελοῦν τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἐνώσεως εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Μόνον ἡ χριστιανικὴ πίστις δύναται νὰ ἐπιφέρει τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν.

2) Ἡ χριστιανικὴ πίστις δέν εἶναι ξηρὰ θεωρητικὴ γνῶσις, ἀλλὰ βίωμα καὶ παλμός.

3) Ὁ χριστιανὸς νέος ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὴν ἀτομικὴν του κατάρτισιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

4) Ἡ ἀνάγκη τῆς ὁμαδικῆς πνευματικῆς ἐργασίας.

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 8, ἔτος Ιον, 3/6/1946, σελ. 2.

5) Ἡ Ἐκκλησία ὡς ὀργανισμός καί ὡς θεῖον καθίδρυμα εἶναι αὐτάρκης καί αὐτοδύναμος διὰ τήν ὁλοκλήρωσιν ὑπερτάτων σκοπῶν.

6) Ἡ τεραστία εὐθύνη τήν ὁποῖαν ὑπέχουν οἱ χριστιανοί ἀδρανοῦντες καί ἐπιδιώκοντες μόνον τήν ἀτομική των σωτηρίαν.

Μετά τοῦτον ὠμίλησεν εἰς ἐκ τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἀδελφῶν Βόλου, ὅστις διὰ ζωηρῶν καί ἐγκαρδίων φράσεων ἐχαιρέτησε τοὺς ἀδελφούς ἐξ ὀνόματος τῶν ἀδελφῶν τοῦ Βόλου.

Τέλος χορός ἱεροψαλτῶν ἔψαλε θαυμασίως «Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορός».

Μετά τήν λήξιν τοῦ προγράμματος ἡ μαθητική χορωδία ἀπήγγειλε τήν φήμην τοῦ Σεβασμιωτάτου, καθὼς καί τόν εὐχαριστήριον ὕμνο «Σέ ὑμνοῦμεν».

Ἐξερχομένου τοῦ Ἀρχιερέως ἐκ τῆς αἵθουσας συνέβησαν σκηναί συγκινητικά καί πλήρεις χριστιανικοῦ μεγαλείου. Συνωθοῦντο ἅπαντες περί τήν ἔξοδον «ἵνα ἄψωνται κἂν τῶν ἱματίων του».

Ἐκεῖνος δέ προσηνῆς ἐμειδία πρὸς ὅλους καί ἀπῆλθινε τὰς πατρικάς του εὐλογίας.

Ἡ ἐορτὴ ὅμως αὐτῇ τῆς ἐνώσεως δέν εἶναι μία τοπική καί κατὰ συνθήκην ἐορτὴ, ἀλλ' εἶναι ἓνα ἡχηρόν κλητήριον σάλπισμα ἐπὶ τῆς ΑΝΑΓΚΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων θά ἀκουσθῇ ἡ Φωνὴ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας καλοῦσα τοὺς νέους ἀμφοτέρων τῶν φύλων νά ἐνταχθοῦν εἰς τόν στρατόν τῆς Ἐκκλησίας χάριν τοῦ μεγαλείου τῆς πίστεώς μας καί τῆς εὐτυχίας τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου. Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ. Τοῦτο ὑποδεικνύει ὁ θρίαμβος τῆς ἀναστάσεως. Αὐτό ζοῦν οἱ ἥρωες τῆς πίστεώς μας. Αὐτό κραυγάζουν οἱ Μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες. Αὐτοπροβάλλει ὡς ἱστορική ἀνάγκη.

Καί δι' αὐτό φρονοῦμεν ὅτι δέν θά ὑπάρξῃ νέος, ὅστις θά κωφεύσῃ εἰς τό κλητήριον αὐτό σάλπισμα τῆς Ἐκκλησίας καί δέν θά ἐπιδιώξῃ τήν εὐτυχίαν του.

Νικόλαος Κραβαρίτης, Ἱεροψάλτης

Τήν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος 19-4/2-5-2010, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Νικόλαος Κραβαρίτης, Ἱεροψάλτης, στέλεχος τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Λαμίας. Ὁ ἐκλιπὼν ἐγεννήθη εἰς Λαμίαν τὸ ἔτος 1936 καί ὑπῆρξε εἰς ἐκ τῶν ἀγωνιστῶν ἐκείνων πιστῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαμίας, οἱ ὅποιοι μέ ὑγιᾶς ἐκκλησιαστικόν φρόνημα καί σθένος ἀντεστάθησαν εἰς τὴν ἀποστασίαν τοῦ πάλαι ποτέ Μητροπολίτου Φθιώτιδος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Καλλινίκου Χανιώτου, ὅστις ἐν ἔτει 1995 συνέπραξε μετὰ τοῦ σκανδαλωδῶς προστατευομένου αὐτοῦ πρ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ευθυμίου Ὁρφانوῦ εἰς ἀπόσχισιν ἀπὸ τήν Ἐκκλησίαν. Ὁ ἀδελφός Νικόλαος,

ὁμοῦ μετὰ τινων ἄλλων λαϊκῶν καί τοῦ ἱερέως π. Ἰωάννου Φλέγγα, παρέμεινον πιστοὶ εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἐλέγξαντες τὸν ἀποστατήσαντα πρώην Ἱεράρχην, καί προτιμήσαντες νά ἐκκλησιάζωνται εἰς ἐρημοκκλήσια, παρὰ νά ἀκολουθήσουν τοῦτον εἰς τό σχίσμα.

Ὅθεν, ὁ ἐκδημήσας, συνέστησε μετὰ τῶν λοιπῶν ζηλωτῶν ἀδελφῶν τὸ ἐν Λαμίᾳ ἐδρεῦον Ὁρησκευτικόν καί Φιλανθρωπικόν σωματεῖον «Ἱερά Ἀδελφότης τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Φθιώτιδος καί Φωκίδος» καί ὑπῆρξε εἰς ἐκ τῶν κτιτόρων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Λαμίας. Εἰς τὸν ναόν τοῦτον ἐνδιέτριβε ἡμέρας καί νυκτός, ὅπου λόγῳ τῆς ἐγγύτητος τῆς οἰκείας του πρὸς τοῦτον, ἐτέλει ἀνελλιπῶς καθ' ἡμέραν ἀπάσας τὰς ἀκολουθίας πρωΐ καί ἑσπέρας, εἴτε εἶχε λειτουργίαν, εἴτε ὄχι.

Εὐχόμεθα εἰς τήν σύζυγον Βασιλικήν καί τὰς τρεῖς θυγατέρας αὐτοῦ Αἰκατερίνην, Εὐαγγελίαν καί Θωμαΐδα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία.

ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Οἱ Νεομάρτυρες στή Βυζαντινὴ Τέχνη καί ὁ Χριστοκεντρικὸς χαρακτήρας τοῦ μαρτυρίου τους

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους)

Εἰ Νεομάρτυρες λοιπόν αὐτοὶ θὰ μπορούσαμε συνοπτικά νὰ σημειώσουμε ὅτι, ἂν καὶ ἀνήκουν στό συνήθη τύπο τῶν χριστιανῶν, παρουσίαζαν ἀκέραιο χαρακτήρα, ἐκκλησιαστικό φρόνημα, πίστη σταθερή στόν Τριαδικό Θεό καὶ ἰδίως στό Χριστό, τόν ὁποῖο ἰδιαίτερα τιμοῦσαν καὶ ἀγαποῦσαν. Ἐπεδείκνυν ἀξιοθαύμαστη εὐψυχία τόσο κατὰ τή διάρκεια τῶν ἐξαντλητικῶν ἀνακρίσεων ἐνώπιον τῶν ἀνακριτῶν τους, ὅσο καὶ καρτερικότητα κατὰ τή διάρκεια τῶν σκληρῶν βασανιστηρίων τους, τά ὁποῖα προκαλοῦσαν τό θαυμασμό τῶν λοιπῶν χριστιανῶν. Ἡ παρρησία καὶ ἡ σταθερότητα αὐτῆ τῶν Νεομαρτύρων προέρχεται βασικά ἀπό τή βαθιά καὶ ἀκλόνητη πίστη τους στό Χριστό. Γιατί θεωροῦσαν ὅτι ἡ πίστη τους στό Χριστό, γιά τήν ὁποία ὁδηγοῦντο στό μαρτύριο, ἦταν τό σπουδαιότερο καὶ πλουσιότερο ἀγαθό καὶ ὅτι ἡ ὑψίστη τιμή παρρησίας καὶ σταθερότητας τῆς πίστεώς τους ἦταν ἡ περιφρόνηση πού ἐπεδείκνυν γιά τό μαρτύριό τους καὶ ἡ προσδοκία ἀποκτήσεως τῆς αἰώνιου ζωῆς¹. Ἀρκετοὶ ἀπό τοὺς Νεομάρτυρες μετά τό μαρτυρικό τους θάνατο τιμήθηκαν ὡς ἅγιοι ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἐπειδή ὄχι μόνον ὁμολόγησαν τόν ἀληθινό Θεό, ἀλλά καὶ θαύματα ἔκαναν καὶ κάνουν, ἐνισχύοντας τοὺς πιστοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Λόγω ἀκριβῶς τῆς ὁμολογίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καὶ τῆς προσφοράς τοῦ αἵματός τους χάριν τοῦ Χριστοῦ, τό μαρτύριο τῶν Νεομαρτύρων ἔχει ὁμολογιακό χριστοκεντρικό χαρακτήρα. Οἱ Νεομάρτυρες τῆς πίστεως περιφρόνησαν τή φιλία τοῦ κόσμου τούτου, ἔγιναν μισητοὶ ἀκόμη καὶ ἀπό τοὺς οἰκείους τους γιά νά ἀκολουθήσουν τήν μαρτυρική πορεία, πού τοὺς ὁδήγησε στό θάνατο γιά νά κερδίσουν τό Χριστό, σύμφωνα μέ τό «πάντες οἱ μαρτυρήσαντες ἐτελειώθησαν διὰ τῆς εἰς Χριστόν πίστεως καὶ ἐβάστασαν τόν ὄνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ». Ἐξάλλου, ὁ ἱερός ὕμνογράφος, θαυμάζοντας τό μαρτύριο τῶν Νεομαρτύρων γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀναφωνεῖ: «οὐ διωγμός, οὐ λιμός, οὐ γυμνότης, οὐ κίνδυνος, οὐδέ θάνατος ὅλους τοὺς θεῖους ἀθλοφόρους τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ διεχώρισεν»², ἐφόσον ὅλοι «οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται»³.

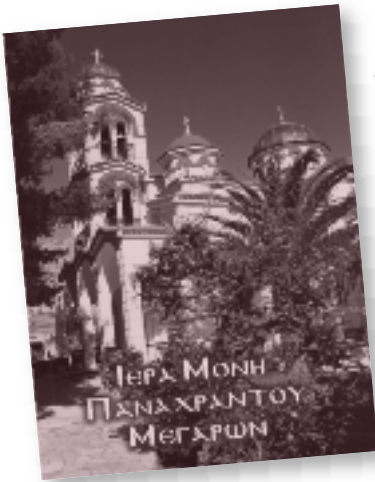
(Συνεχίζεται)

1. Βλ. Ἱ. Ἀναστασίου, Σχεδιάσμα περί τῶν Νεομαρτύρων, σ. 27-28. Γιά τήν πορεία πού ἀκολουθοῦσε τό μαρτύριο βλ. σχετικά: Τὰ Μαρτύρια τῶν ἀρχαίων Χριστιανῶν, Εἰσαγωγή, κείμενον, μετάφρασις, σχόλια, ὑπό Π. Χρήστου. ΕΠΕ, Θεσσαλονίκη 1978, σ. 21-24.

2. Παρακλητική, Παρασκευὴ πρωῒ. Κανὼν σταυρώσιμος, Ὡδή στ', Μαρτυρικά.

3. Τιμ. γ', 12.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

«Ιερά Μονή Παναχράντου Μεγάρων»

Μία καλαίσθητος έκδοσις τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐντός 104 ἐγχρῶμων σελίδων ἐκτίθεται τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς, συνοδευόμενον ἀπὸ πλούσιον φωτογραφικὸν καὶ εἰκονογραφικὸν πα-

ράρτημα. Ἐκτός ἀπὸ τὰς φωτογραφίας διαφόρων ἀπόψεων τῆς Μονῆς, ἀξιόλογον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει τὸ τρίτον μέρος, ἥτοι τὸ εἰκονογραφικὸν παράρτημα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ οὐσιαστικῶς ἓν δεῖγμα τῆς ἀγιογραφικῆς ἱκανότητος τῶν Μοναζουσῶν. Παραστάσεις κυρίως ἀπὸ τὴν ἀγιογράφῃσιν τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς συνθέτουν ἓν ὁλοκληρωμένον σύνολον ἀγιογραφικῶν ἀπεικονίσεων πρὸς σχηματισμὸν πλήρους ἀντιλήψεως ἀπὸ τὸν ἀναγνώστην. Ἄς σημειωθῇ ὅτι ἅπαντα τὰ διακοσμητικὰ στοιχεῖα τοῦ βιβλίου εἶναι ἐπίσης ἔργα ἐκ τοῦ ἀγιογραφικοῦ οἴκου τῆς Μονῆς.

Ἐν συνεχείᾳ παραθέτομεν ἓν ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ προλόγου τοῦ βιβλίου:

«Ὁ μοναχικὸς βίος εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς χριστιανικῆς τελειότητος μετὰ ἀπὸ τὰ φρικτὰ μαρτύρια τῶν εἰδωλολατρῶν.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἔζων βίον ἅγιον μὲ ἐγκράτειαν, σκληραγωγίαν καὶ πρότυπον ἀγάπην. Εἶχον τὰ πάντα κοινά, καθὼς μαρτυρεῖται εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων: «τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευόντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία καὶ οὐδὲ εἷς, τί τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν ἔλεγεν ἴδιον εἶναι» (Κεφ. Δ,32) Εἶχον ἀδιάλειπτόν τὴν προσευχὴν καὶ συνεχῇ θεῖαν μετάληψιν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, εἰς τὰς κατακόμβας, ἔνθα μετὰ πολλῶν κινδύνων ἐτελείτο ἡ θεῖα λειτουργία.

Εἰς ὕψος δὲ χριστιανικῆς τελειότητος πολιτευόμενοι, οὐδόλως ἐκάμπτοντο ἀπὸ τούτων σκληροῦς διωγμοῦς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν

καὶ τὰ μαρτύρια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῶν τριῶν πρῶτων ἑκατονταετηρίδων, ὅπως εἶναι γνωστόν, ἀλλὰ, ἢ ἐπαρρησιάζοντο ὁμολογοῦντες τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθῆ ἢ ἐσυλλαμβάνοντο καὶ ὠδηγοῦντο εἰς τὸ μαρτύριον, ἐνῶ ἄλλοι ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπήλαια διὰ νὰ λατρεύσουν τὸν Θεόν, στερούμενοι κάθε ἀναγκαίου εἴδους ζωῆς.

Ἀπ' ἐδῶ προέκυψε ἀργότερα ὁ ἐρημικὸς βίος τῶν μοναχῶν, διότι ὅταν ἡ χριστιανικὴ λατρεία ἀφέθη ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα ἅγιον Κωνσταντῖνον καὶ ἐντεῦθεν, ἤρχισε νὰ λησμονῇται ἡ αὐστηρὰ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν καὶ νὰ ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν μαλθακότητα καὶ τὴν εὐμάρειαν, πρᾶγμα πού ὠδήγησε ἀργότερα εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν ἐξοικείωσιν μὲ τὰ πάθη τοῦ κόσμου.

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀπεδοκίμασε ἡ πλησιέστερον εἰς τὸν Θεόν εὐρισκομένη χριστιανικὴ συνείδησις, ἡ ὁποία ἔδωσε τὴν ἐρμηνείαν ὅτι χριστιανικὸς βίος καὶ εὐμάρεια εἶναι ἀσυμβίβαστα, διότι ὁ χριστιανὸς κατ' οὐσίαν πρέπει νὰ διάγῃ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀκολουθῶν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τὴν ἀπάγουσαν εἰς οὐρανούς, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπενοήθη ὁ ἀσκητικὸς βίος.

Τότε, οἱ περισσότερον ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν ἐξήρχοντο ἔξω τοῦ κόσμου εἰς ἐρήμους καὶ ἀβάτους τόπους, διάγοντες ζωὴν ἰσάγγελον εἰς τὰ σπήλαια καὶ τὰς ὁπὰς τῆς γῆς καὶ καλύβας, μεμονωμένοι καὶ ἀφοσιωμένοι ὁλοτελῶς διὰ τῆς προσευχῆς εἰς τὸν Θεόν. Ἐδῶ ἔχομεν πλέον ὅχι τὸν ἐξ ἀνάγκης, ἔνεκα τῶν σκληρῶν διωγμῶν ἐρημικὸν βίον, ἀλλὰ τὸν ἐξ οἰκείας προαιρέσεως, πρὸς χριστιανικὴν τελειότητα.

Ὁ Χριστιανικὸς μοναχισμὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς εἶναι εἰς τὰς γενικὰς του γραμμάς ἡ ἠθελημένη ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἄστατον κοινωνίαν καὶ ἐκούσιος περιορισμὸς του εἰς ἡρέμους καὶ ἐρημικοὺς τόπους, ὅπου ἰδιότυπα βιώνει τὰς χριστιανικὰς καὶ ἠθικὰς ἀξίας. »

Τὸ βιβλίον διατίθεται ἀπὸ τὴν Ἱεράν Μονὴν Παναχράντου (τηλ. 2296081373) καὶ τιμᾶται 8 εὐρώ.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Τό Ἀθηναϊκόν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων τήν 20-5/2-6-2010 ἐδημοσίευσεν:

«"Ὁ Πάπας εἶναι προκαθήμενος Ἐκκλησίας καί αὐτό δέν εἶναι προσωπική μου ἄποψη, ἀλλά θέση τοῦ συνόλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθοδοξία δέχεται ὅτι **ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία εἶναι ἀδελφή** καί κάνει μαζί της θεολογικό διάλογο", ὑπογραμμίζει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος σέ ἀποκλειστική συνέντευξή του στό ΑΠΕ-ΜΠΕ.

Ὁ προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου χαρακτηρίζει ὡς "ὑψίστης σημασίας" τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στήν Κύπρο ἀπό τίς 4 μέχρι τίς 6 Ἰουνίου καί δηλώνει ὅτι ἡ φιλοξενία του εἶναι καί μιᾷ εὐκαιρία νά "ἀποδείξουμε ἔμπρακτα ὅτι δέν εἴμεθα ἐσωστρεφεῖς καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου διαδραματίζει ρόλο ἀγάπης καί συναντίληψης".

Ἀναφέρει ὅτι στή συνάντησή του τό Σάββατο μέ τόν Πάπα, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τήν Κύπρο ὡς προσκεκλημένος τοῦ Προέδρου τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Δημήτρη Χριστόφια, θά ζητήσει τή βοήθεια τοῦ Ποντίφηκα στίς προσπάθειες γιά βιώσιμη λύση στό Κυπριακό καί γιά διάσωση καί συντήρηση τῶν συλημένων ναῶν καί ἄλλων μνημείων στό κατεχόμενο τμήμα τῆς Κύπρου.

Δύο μέρες πρὶν ἀπό τήν ἀφίξη τοῦ Πάπα στήν Κύπρο, καί ἐνῶ αὔριο συνεδριάζει ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος τονίζει ὅτι γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὁ Πάπας **"εἶναι κανονικός Ἐπίσκοπος τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης"**. Εἰδικά τόν Πάπα Βενέδικτο τόν χαρακτηρίζει "διαπρεπῆ θεολόγο" καί "δημιουργικό ἐκκλησιαστικό ἡγέτη".

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος θεωρεῖ ὅτι ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ "πιέστηκε πολύ ἀπό τό περιβάλλον του", γιά αὐτό ἐξέφρασε δημόσια τή διαφωνία του. Οἱ λόγοι τῆς δημόσιας διαφωνίας τοῦ Μητροπολίτη Κυρηναίας λέει ὅτι εἶναι διαφορετικοί, ἀλλά ἀποφεύγει νά ἐπεκταθεῖ.

Γιά τή δήλωση τοῦ περί ἐνδεχόμενης ἀποβολῆς Ἱεραρχῶν ἀπό τή Σύνοδο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξηγεῖ ὅτι ἐννοοῦσε πῶς "ὅποιοι δέν σέβεται τίς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, θά πρέπει ὁ ἴδιος νά ἐπιλέξει κατά πόσο θά συνεχίσει νά εἶναι μέλος της".

Ἐπίσης, ὁ Κύπρου Χρυσόστομος δηλώνει ὅτι εἶναι

καιρός νά ἀρχίσει διάλογος μεταξύ τοῦ Πατριάρχῃ Μόσχας Κύριλλου καί τοῦ Πάπα Βενεδίκτου».

Τί νά σχολιάσωμεν ἔπειτα ἀπό τās ὡμάς δηλώσεις τοῦ νεοημερολογίτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου; Ἀπεριφράστως ὁ κ. Χρυσόστομος ἀναγνωρίζει τόν Πάπαν ὡς **«κανονικόν Ἐπίσκοπον τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης»**, καί τήν παπικήν παρασυναγωγήν ὡς **«ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν»**. Ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει γίνει πλέον ἀκλόνητος πεποιθήσις εἰς τούς ἡγέτας τῆς παγκοσμιοποιημένης Ὁρθοδόξιας. Δέν κρύπτουν τās πεποιθήσεις των. Ἀπεναντίας, τās διατυμπανίζουν ἀπειλοῦντες ὅσους τολμήσουν νά ἐκφράσουν τās διστακτικὰς των φραστικὰς ἀντιρρήσεις. Μόνον ἡ ἀποτείχισις ἀπό τούς τοιούτους κακοδόξους ψευδεπισκόπους, κατὰ τόν ΙΕ΄ κανόνα τῆς ΑΒ΄ συνόδου εἶναι δυνατόν νά φέρει ἀποτέλεσμα.

✓ Καί ὁ Πάπας ἔφθασεν εἰς τήν Κύπρον. Φυσικά, οὐδόλως κατεδίκασεν ἀπεριφράστως τήν τουρκικὴν εἰσβολὴν καὶ κατοχὴν μέρους τῆς νήσου, παρὰ τās περί τοῦ ἀντιθέτου προσδοκίας τῶν Γραικύλων. Ἀόριστοι ἐκφράσεις καί πολιτικὴ τηρήσεως «ἴσων ἀποστάσεων» ἀπό κλέπτην καί νοικοκύρην! Διό καί ὀρθῶς ἐγράφη περί τῆς παπικῆς ἐπισκέψεως εἰς Κύπρον «ἄνθρακες ὁ θησαυρός». Μόνον οἱ Οἰκουμενισταὶ δεικνύουν ἐμφανῶς τήν εὐχαρίστησίν των:

«Ὁ μέγας πρωτοπρεσβύτερος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Γεώργιος Τσέτσης, ὁ ὁποῖος γνωρίζει πολὺ καλὰ τήν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν καί τὰ τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μέ τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μᾶς ὑπέδειξε ὅτι τὰ βασικά μηνύματα ἀπὸ τίς ὁμιλίας τοῦ Πάπα μποροῦν νά συνοψιστοῦν στὰ ἑξῆς:

1) Ἡ ἀναγνώριση τῶν ἀποστολικῶν καταβολῶν τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου καί εἰδικὰ ἡ Πάφος, ὡς χῶρος ἀπὸ τόν ὁποῖον ἄρχισε νά διαδίδεται τό ἀποστολικὸ κήρυγμα στὸν τότε γνωστὸ κόσμον.

2) Ἡ ἀνάγκη νά ξεπεράσουν οἱ Ἐκκλησίαι τίς διαφορὰς τους καί νά ἀγωνισθοῦν γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς **πλήρους ὁρατῆς ἐνότητάς τους**, πού εἶναι θέλημα Θεοῦ.

3) Ἡ ἀναγνώριση πῶς ὁ δρόμος πρὸς τόν στόχον τῆς **πλήρους κοινωνίας** ἔχει δυσκολίες.

4) Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ὡς γέφυρα συμφιλίωσης μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσης.

5) Ὁ ἐμπλουτισμός τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τήν πνευματι-

κή και πολιτισμική κληρονομία της Κύπρου, πού βρίσκεται στο σταυροδρόμι τριών ηπείρων, Εύρώπης, Ασίας και Αφρικής.

Τέλος, ο π. Γεώργιος Τσέσης σημείωσε την πεποίθηση, πού εξέφρασε ο Πάπας Βενέδικτος 16ος πώς στην Μέση Ανατολή, «Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία, πού είναι ριζωμένη από αιώνες, έχει αναντικατάστατο ρόλο στην εμπέδωση της ειρήνης και της συμφιλίωσης των λαών της περιοχής» (www.amen.gr, 26-5/8-6-2010).

Ανατρέξαντες εις την επίσημον ιστοσελίδα του Βατικανού εύρωμεν αὐτουσίαν τὴν ὁμιλίαν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Πάφον ὑπὸ τοὺς χαρακτηριστικούς τίτλους: «Ἀποστολικὸν ταξίδιον εἰς Κύπρον», «Οἰκουμενικὴ λειτουργία», «Προσφώνησις τῆς αὐτοῦ ἀγιότητος τοῦ Πάπα Βενεδίκτου». Παραθέτουμεν (ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) ἕν ἀπόσπασμα:

«Ἡ ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησία δικαιούται νὰ υπερηφανεύεται διὰ τὰς εὐθείας διασυνδέσεις αὐτῆς πρὸς τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου, τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Μάρκου καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν αὐτῆς μετὰ τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, μία κοινωνία ἡ ὁποία συνδέει αὐτὴν μεθ' ὧν ἐκείνων τῶν Ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὸν αὐτὸν κανόνα τῆς πίστεως. **Αὕτη εἶναι ἡ κοινωνία, πραγματικὴ πλὴν εἰσέτι ἀτελής**, ἡ ὁποία ἤδη μᾶς ἐνώνει καὶ ἡ ὁποία μᾶς ὠθεῖ νὰ υπερβούμε τὰς διαφοράς μας καὶ νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς **πλήρους ὁρατῆς ἐνότητος**, ἡ ὁποία εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου διὰ τοὺς ὁπαδοὺς Του».

Πράγματι λοιπὸν ὁ Πάπας ὡμίλησε διὰ μίαν **ὑπαρκτὴν** ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μεταξύ παπικῶν καὶ οἰκουμενιστῶν «Ὁρθοδόξων» ἡ ὁποία εἶναι μὲν **πραγματικὴ ἀλλ' ἀκόμη ἀτελής!** Ἐπιθυμεῖ δὲ τὴν ἐπίτευξιν καὶ τῆς **πλήρους ὁρατῆς ἐνότητος**. Διότι ἡ ἐνότης τὴν ὁποίαν ἤδη ἔχουν εἶναι προφανῶς ἀόρατος, δηλαδὴ δὲν τὴν βλέπει ὁ πολὺς κόσμος. Τὴν βλέπουν ὅμως οἱ ...ἀγιώτατοι παπικοὶ καὶ πατριαρχικοὶ ὀφθαλμοί, διὰ τοῦτο ἐνεργοῦν ὡς ἐνεργοῦν, ὡς ἤδη ἠνωμένοι.

Ἀντελήφθησαν ἐπιτέλους οἱ ἀντι-Οἰκουμενισταὶ Νεοημερολογῖται ὅτι εἶναι ἤδη ἠνωμένοι ἀοράτως (ἂν καὶ εἰσέτι ...ἀτελῶς) μετὰ τοῦ Πάπα; Ὅσο διατηροῦν τὴν κοινωνίαν των μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων, εἶναι ἠνωμένοι τοιοῦτο-τρόπως καὶ μετὰ τοῦ Πάπα.

✓ Ὅπως μετέδωσε τὸ Ἀθηναϊκὸν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων τὴν 4/17-6-2010:

«Σὲ δίκη στὸ Μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖο Θεσσαλονίκης παραπέμπονται πέντε μοναχοὶ τῆς νέας ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἑσφιγμένου τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Σύμφωνα μὲ βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Θεσσαλονίκης, ἀντιμετωπίζουν τὶς κατηγορίες τῆς ἀπειλῆς καὶ τῆς ἀπλῆς σωματικῆς βλάβης.

Ἡ ὑπόθεση ἀφορᾷ ἐπεισόδιο ἀνάμεσά σε μέλη τῆς νέας ἀδελφότητος Ἑσφιγμένου, ἡ ὁποία ὀρίστηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα – τὸ ἀνώτατο διοικητικὸ ὄργανο τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας – καὶ τοὺς μοναχοὺς ζηλωτὲς πού ἀρνοῦνται νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Ἱερὰ Μονή.

Τὸ ἐπεισόδιο σημειώθηκε στὶς 20 Δεκεμβρίου τοῦ 2006 στὸ κονάκι τῆς Μονῆς στὶς Καρυές. Ὅπως περιγράφεται στὸ βούλευμα, οἱ κατηγορούμενοι, κρατῶντας λοστοὺς, σιδηροβέργες καὶ ρόπαλα, εἰσῆλθαν στὸ ὑπὸ κατάληψιν ἀπὸ τοὺς ζηλωτὲς μοναχοὺς κονάκι, μὲ τοὺς ὁποίους συνεπλάκησαν.

Ἀποτέλεσμα τῆς συμπλοκῆς ἦταν νὰ τραυματιστοῦν τουλάχιστον τέσσερις μοναχοὶ τῆς παλιᾶς ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ χρειάστηκε νὰ μεταφερθοῦν σὲ νοσοκομεῖα τῆς Χαλκιδικῆς γιὰ τὴν παροχὴ τῶν πρώτων βοηθειῶν».

Λέγει μία λαϊκὴ παροιμία: «ὁ Θεὸς ἀγαπάει τὸν κλέφτη, ἀλλ' ἀγαπάει καὶ τὸν νοικοκύρη»! Ἐπιτέλους, ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη στρέφεται καὶ κατὰ τῶν ἐπιδρομέων (μέχρι τοῦ νῦν ἐστρέφετο κατὰ τῶν θυμάτων τῶν ἐπιδρομῶν). Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἐξελίξις αὕτη θὰ θέσῃ χαλινὸν εἰς τὰς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν περὶ τὸν κ. Χρυσόστομον Κατσουλιέρην ψευδοεσφιγμενιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἠδύναντο νὰ δροῦν ἀσυστότως.

✓ Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Νεότητος ὥρισεν ὡς νέαν Συντονιστικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Νεανικοῦ Ὁρθοδόξου Συνδέσμου τοὺς: Εὐσεβίαν Σφακιανᾶκη, Κωνσταντῖνον Πάνον καὶ Λεωνίδα Πίττον.

✓ Τὴν 5/18 Σεπτεμβρίου 2010, ἡμέραν Σάββατον καὶ περὶ ὥραν 9ην πρωϊνὴν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν (Δημοκρίτου 20) ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Νεότητος διοργανώνει πανελλαδικὴν σύναξιν Κατηχητῶν καὶ Συνδέσμων Νεότητος (ιδιότητες αἱ ὁποῖαι ἐν πολλοῖς συμπίπτουν εἰς τὰ αὐτὰ πρόσωπα).

Εἰς τὴν σύναξιν τῶν Κατηχητῶν θὰ γίνουν εἰσηγήσεις ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

α) Μεθοδολογία μαθήματος Κατηχητικοῦ Σχολείου.

β) Τμηματοποιήσις ἀνά ἡλικίαν.

γ) Ἐκπαιδευτικοὶ στόχοι ἀνά βαθμίδα.

Θὰ ἐπακολουθήσῃ συζήτησις ἐπ' αὐτῶν.

Εἰς τὴν Σύναξιν τῶν Συνδέσμων Νεότητος θὰ συζητηθοῦν ὀργανωτικὰ θέματα τῆς Β' Πανελληνίου Συνάξεως Νεότητος, ἡ ὁποία προγραμματίζεται διὰ τὸ **Σάββατον 3/16 Ὀκτωβρίου 2010**.

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

❖ Μέ την επιβεβλημένη ἐκκλησιαστική λαμπρότητα τήν Παρασκευή 1/14 Μαΐου ἐορτάσθηκε εἰς τήν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Νικολάου Παιανίας ἡ μαρτυρική μνήμη τῶν Ἀγ. τριῶν νέων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καί Ἀκακίου. Ἡ ἐορτή τῶν Ἀγίων ἔχει καθιερωθῇ ὡς δευτέρα πανήγυρις τῆς ὡς ἄνω Ἱ. Μονῆς καί ὅσοι συνέρχονται τήν ἡμέρα αὕτη εἰς τό περίλαμπρο καθολικό της μέ ἱερή εὐλάβεια μακαρίζουν τόν πρῶτο κτήτορα συνώνυμο τοῦ πρώτου Σεβ. Μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Διαυλείας. Συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου καί τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καί Μαρθῶνος κ. Φώτιου, τοῦ ἐφετεινοῦ ἐορτασμοῦ προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καί πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος.

❖ Ἡ Κυριακή Γ' Ματθαίου ἡμέρα καθ' ἣν τιμῶνται ὁ Ὅσ. Γερόντιος ὁ ἐν Βουλευτηρίοις καί οἱ λοιποὶ Ἀγιαννανίται Ὅσ. πατέρες εἶναι ἡμέραι ἰδιαιτέρας ἀναφορᾶς γιά τήν Πειραιϊκή Ἐκκλησία. Κάθε χρόνο τήν ἡμέρα αὕτη ἡ μνημοσύνη ὅλων στρέφεται εὐλαβικά εἰς τήν μορφή τοῦ μακαριστοῦ πρώτου Ποιμενάρχου τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας Μητροπολίτου κυροῦ Γεροντίου τοῦ Α', ἀλλά καί εἰς τόν νῦν θεοφιλῶς διαποιμένοντα τήν Ἱερά Μητρόπολη Σεβ. Μητροπολίτη κ. Γερόντιο τόν Β'.

Σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα πού κατάρτισε ἡ Ἱ. Μητρόπολις τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου 30-5/12-6 τελέσθηκε πανηγυρικός ἐσπερινός εἰς τόν Μητροπολιτικό Ἱ. Ναό Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνας, ἐνῶ τήν κυριώνυμη ἡμέρα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, μέ συνιερουργοῦς τόν Σεβ. Μητροπολίτη Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομο καί τόν ἱερό κλῆρο, προέστη τῆς πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας, πού τελέσθηκε εἰς τόν κατάμεστο Καθεδρικό Ἱ. Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς.

❖ Τήν Δευτέρα 1/14 Ἰουνίου ἡμέρα τιμῆς καί μνήμης τοῦ Ἀγ. μάρτυρος καί φιλοσόφου Ἰουστίνου ἐόρτα-

σε τά ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρύπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος. Ὁ ἐορτάζων ἱεράρχης προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως πού τελέσθηκε εἰς τό καθολικό τῆς Ἱ. Μονῆς Ὅσ. Ὀνουφρίου Κερατέας.

❖ Καί ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ἀμερικῆς ἐτίμησε καί ἐφέτος τήν Δευτέρα 29-6/12-7 κατά τήν ἐορτή τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου τόσο τήν μνήμη τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἀστορίας Πέτρου ὅσο καί τόν ἐορτάζοντα ποιμενάρχη της Σεβ. Παῦλο. Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῶν ὁμογενῶν ἀδελφῶν μας συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Θεουπόλεως κ. Χριστοδούλου καί τοῦ τοπικοῦ ἱεροῦ κλήρου προέστη τῆς θ. Λειτουργίας πού τελέσθηκε εἰς τόν Καθεδρικό Ἱ. Ναό Ἀγ. Μαρκέλλης Ἀστόρίας.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

❖ Ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν λειψάνων τοῦ Μ. Ἀθανασίου, τό Σάββατο 2/15 Μαΐου, ἐορτάσθηκε μέ τήν πρέπουσα ἐκκλησιαστική λαμπρότητα ἡ ἐτήσια πανήγυρις τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας. Τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, κατά παράκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου πού παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι, προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, εἰς τήν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καί οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος καί Μαρθῶνος κ. Φώτιος.

❖ Τήν Κυριακή τῶν Ἀγ. Πατέρων 3/16 Μαΐου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρύπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος προέστη τοῦ λαμπροῦ ἐορτασμοῦ τοῦ ἱστορικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τιμοθέου καί Μαύρας Καρύστου. Ἡ συγκρότησις τῆς ἐν Νικαΐα Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐορτάσθη ἁγιοπρεπῶς τήν Κυριακή τῶν Ἀγ. Πατέρων 3/16 Μαΐου εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Πατέρων Παιανίας.

❖ Χοροστατούντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μα-
ραθῶνος κ. Φωτίου ἐτελέσθη τὴν Παρασκευή 8/21
Μαΐου ἡ πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ
Θεολόγου Ἀνάβρας.

❖ Μὲ τὴν προβλεπόμενη ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ
λαμπρότητα ἐορτάσθη περιχαρῶς ὑπὸ τοῦ φιλέορ-
του χριστεπωνύμου πληρώματος ἡ μεγάλη ἐορτὴ
τοῦ Ἀγ. Πνεύματος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς
καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος προέστη τῶν ἐορτιῶν
ἀκολουθιῶν τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος
Ἰλισίων, ἐνῶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας τοῦ Ἀγ.
Πνεύματος, προσκεκλημένος τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ μεθε-
ορτίου Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς λιτανεύσεως τῆς ἱερᾶς
εἰκόνας, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλή-
ρου, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ
Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ὁ ὡς ἄνω ἱεράρχης εἰς
τὸ πλαίσιο τῶν ποιμαντικῶν του καθηκόντων τὴν
Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς ἱερούργησε εἰς τὸν ἐορ-
τάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Τριάδος Ἀσπροπύργου, ἐνῶ
τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ τὴν Δευτέρα τοῦ
Ἀγ. Πνεύματος, σύμφωνα μὲ τὸ καταρτισθέν πρό-
γραμμα, προέστη τῆς περιλάμπρης πανηγύρεως τοῦ

Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος Ροδοπόλεως. Κατὰ παράκλη-
σιν τοῦ ἰδίου ἱεράρχου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χρι-
στιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυ-
ριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς, προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερι-
νοῦ καὶ ἀκολούθως ἡγήθη τῆς λιτανευτικῆς
πομπῆς ποὺ τελέσθηκαν στὸ πλαίσιο τοῦ ἐορτα-

σμοῦ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος Ἀσπροπύργου, ἐνῶ
τὴν Δευτέρα τοῦ Ἀγ. Πνεύματος ἱερούργησε εἰς τὸν
πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Τριάδος Λεβαδείας. Ὁ
Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος ὡς τοπο-
τηρητῆς Φθιώτιδος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν
ποὺ τελέσθηκαν εἰς τὴν λαμπρῶς ἐορτάζουσα Ἱ.
Μονὴ Ἀγ. Τριάδος Μενδενίτσας. Μὲ συνιερούργια

τῶν Παν/των π. Στεφάνου Τσίκουρα καὶ Προ-
δρόμου Καρακίτσου ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τῆς Ἱ.
Μονῆς Ἀγ. Τριάδος Ν. Πεντέλης. Μὲ τὴν αὐτὴν
λαμπρότητα ἐόρτασαν καὶ οἱ Ἱ. Ναοὶ Ἀγ. Τριάδος
Τρίγλιας Ὑδραίων, Αἰγάλεω, καθὼς καὶ ἡ Ἱ. Μονὴ
Φλεβαριωτίσσης Σαλαμίνος.

❖ Ἡ συνύφασις τῆς ἐορτῆς τῶν ἰσαποστόλων Ἀγ.
Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου μὲ τὴν κοσμοχαρμόσυνο
ἐορτὴ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος τὴν Δευτέρα 11/24 Μαΐου
προσέδωσε ἰδιαίτερη λαμπρότητα εἰς τὴν πανήγυ-
ριν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου Σερ-
βίας τῆς ὁποίας προέστη ὁ παν/τος Ἱερομ. π.
Ἀκάκιος Στάνκοβιτς.

❖ Εἰς τὸν ἀπόηχο τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Πνεύματος τὴν
Πέμπτην 14/27 Μαΐου ἐορτάσθη ἡ μνήμη τοῦ μεγα-
λομάρτυρος Ἀγ. Ἰσιδώρου εἰς τὸν φερώνυμο τοῦ
Ἀγίου Ναοῦ Λόγκ Ἀϊλάντ τῶν Η.Π.Α. Τοῦ ἱεροῦ
αὐτοῦ ἐορτασμοῦ, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τοῦ
Θεοφ. Ἐπισκόπου Θεουπόλεως κ. Χριστοδούλου
καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, προέστη ὁ Σεβ. Μητρο-
πολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῦλος.

❖ Μέ αγιοπρεπή λαμπρότητα τήν Κυριακή Α΄ Ματθαίου 17/30 Μαΐου εορτάσθη ἡ σύναξις πάντων τῶν Ἀγίων. Πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ὁμωνύμου τῶν Ἀγίων Ἱ. Ναοῦ Πατρῶν. Σέ λαμπρότητα δέν ὑστέρησε καὶ ἡ πανήγυρις τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Πάντων Θηβῶν, τῆς ὁποίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ἰδιαίτερα αἶγλη εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καὶ τὴν λιτάνευση τῆς εἰκόνας

προσέδωσε καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου, πού ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὸ κάλεσμα τοῦ οἰκείου ἱεράρχου.

❖ Ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν λειψάνων τοῦ Ἐπισκόπου Μύρων Ἀγ. Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ ἐώρτασε τὴν Τετάρτη 20-5/2-6 ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Νικολάου Π. Ἡρακλείου. Τοῦ ἱεροῦ εορτασμοῦ προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Ἡ περίσεμνη Ἱερά σκήτη Ἀγ. Πατέρων Προβατείου ὄρους Χίου ἐτίμησε ὡς εἴθισται μέ ἱερά ἀγρυπνία τὸ βράδυ τῆς Τρίτης 19-5/1-6 τὴν μνήμη τῶν ἐν ἀσκήσει διαλαμψάντων πρώτων οἰκητόρων Ὁσίων πατέρων Νικήτα, Ἰωάννου καὶ Ἰωσήφ. Τῆς πανηγυρικῆς ἱερᾶς ἀγρυπνίας προέστη ὁ παν/τος Καθηγούμενος Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Ψωμιάς.

❖ Μέ ἰδιαίτερη κατάνυξη καὶ θρησκευτικὴ εὐλάβεια εορτάσθη τὴν Πέμπτη 21-5/3-6 ἡ μνήμη τῶν ἱσαποστόλων Ἀγ. Κων/νου καὶ Ἑλένης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος, σεπτῇ ἀδείᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου, προέστη τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κων/νου Βύρωνος. Προεξάρχοντας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου ἐτελέσθη ἡ πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Κων/νου Ἀσπροπύργου

ἐνῶ ἰδιαίτερη αἶγλη καὶ λαμπρότητα εἰς τὴν ὥς ἄνω πανήγυρι τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς προσέδωσε καὶ ἡ συμμετοχὴ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου καὶ Μαραθῶνος κ. Φωτίου. Μέ τὴν μοναστηριακὴ τάξη καὶ εὐπρέπεια, πού ἐπιβάλλει τὸ ἰδιόμορφο τυπικὸ τοῦ Ὁσ. Παχωμίου, τὸ βράδυ τῆς Τετάρτης 20-5/2-6 μέ τὴν τέλεση ἱερᾶς ἀγρυπνίας πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγ. ἱσαποστόλων Κων/νου καὶ Ἑλένης ἐόρτασε λαμπρῶς τὴν ἐτήσια πανήγυρι τοῦ Ὁσ. ὁμώνυμου Παρθενῶν Χίου. Τῆς ὁλονυκτίου πανηγύρεως προέστη ὁ πνευματικὸς πατήρ τῆς Μονῆς καὶ Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Σκήτης Ἀγ. Πατέρων Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος Ψωμιάς.

❖ Μέ μοναστηριακὴ εὐσχημοσύνη τὴν Κυριακή Β΄ Ματθαίου 24-5/6-6 ἡ Ἱ. Μονὴ Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Ἄργους ἐόρτασε τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐγκαινίων τῆς. Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως προέστη ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος.

❖ Ἡ σύναξις τῶν ἐν Χίῳ Ἀγίων πού ἔχει θεσπισθῇ ὡς δευτέρα πανήγυρις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Μηνᾶ Ἀνθούσης εορτάσθη πανηγυρικὰ τὴν Κυριακή Δ΄ Ματθαίου 7/20 Ἰουνίου. Τοῦ ἱεροῦ εορτασμοῦ προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

❖ Μέ τὴν ἀρμόζουσα ἐκκλησιαστικὴ τιμὴ καὶ τάξη ἐορτάσθη τὴν Πέμπτη 11/24 Ἰουνίου ἡ ὑπερφυῆς παράδοσις τοῦ λαοφιλοῦς θεομητορικοῦ «Ἄξιον Ἑστί». Μέ κανονικὴ ἀδεία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, ὁ Σεβ.

Μητροπολίτης Πειραιώς καί Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ ἐορτάζοντος μετοχίου τῆς Πειραιϊκῆς Ἐκκλησίας Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Παναγίας Γιάτρισσας Ἀμυγδαλέζας Σταμάτας. Ὁμοίως λαμπρῶς πανηγύρισε καί τό Ἱ. Ἡσυχαστήριον Ἄξιον Ἑστί Παιανίας. Τοῦ ἱεροῦ ἐορτασμοῦ προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Ἱερουργοῦντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Γρηγορίου Ταυλαρίου πανηγύρισε τό Ἱερό Παρεκκλήσιο Ἄξιόν Ἑστί Ἀνθούσης.

❖ Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου τήν Παρασκευή 12/25 Ἰουνίου, ἡμέρα τιμῆς καί μνήμης τοῦ Ὁσ. Ὁνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου, ἐόρτασε ἡ συνώνυμος τοῦ Ὁσίου Μονῆ Κερατέας.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος κατά τās ἡμέρας τῆς Μ. Ἑβδομάδος καί τοῦ Πάσχα μετέβη εἰς Η.Π.Α. προκειμένου νά συμπαρασταθῇ εἰς τόν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀμερικῆς κ. Παῦλον κατά τās ἐορτίους αὐτάς ἡμέρας, εἰς τās ὁποίας χιλιάδες πιστῶν ὁμογενῶν συρρέουν εἰς τόν καθεδρικόν Ναόν Ἀγ. Μαρκέλης τῆς Χιοπολίτιδος, ἐξαιρέτως δέ κατά τήν περιφοράν τοῦ Ἑπιταφίου καί τήν ἀκολουθίαν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀπό τήν 7/20-4-2010 ἕως τήν 24-4/7-5-2010 μετέβη εἰς Καναδάν καί Η.Π.Α. καί ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὑπό τήν ιδιότητά του ὡς Προεδρεύοντος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀμερικῆς. Ἀρχικῶς ἐπεσκέφθη τήν πόλιν τοῦ Μόντρεαλ, ὅπου τήν Κυριακήν

12/25-4-2010 ἐλειτούργησεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Ἐδόθη εἰς αὐτόν ἡ εὐκαιρία νά γνωρίσῃ τήν ἀρτισύστατον ἀνδρώαν Ἱ. Μονήν Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς παραδείσιον ἐξοχικήν περιοχὴν εἰς κτήμα ἐκτάσεως 43 στρεμάτων μετὰ δάσους διαρρομένον ὑπό ποταμοῦ, καθὼς καί τό Ἡσυχαστήριον τῆς Ἀγ. Εὐφημίας, μετόχιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἄννης Μόντρεαλ. Ὁ Θεοφιλέστατος συζήτησε μετὰ τῶν στελεχῶν τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Μόντρεαλ τὰ τοπικά ζητήματα καί ἐν συνεχείᾳ μετέβη εἰς τό Long Island τῆς Νέας Ὑόρκης διὰ τās ἐργασίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου. Τήν Κυριακήν 19-4/2-5-2010 ἐλειτούργησεν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Ἰσιδώρου. Κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐν Η.Π.Α. παραμονῆς του ἐπεσκέφθη εἰς Νέαν Ἱερσέην τόν Ἐπίσκοπον Στέφανον τῆς Ρωσικῆς Συνόδου ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον Τύχωνα, συζητήσας ἐπίκαιρα ἐκκλησιαστικά θέματα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Όνομαστήριο Σεβ. Άκακίου, 1-5-2010.

Γ. Ναός Αγ. Αθανασίου Ν. Φιλαδέλφειας, 2-5-2010.

Γ. Μονή Αγ. Τριάδος Μενδερίτσας, 11-5-2010.

Γ. Ναός Αγ. Τριάδος Ήλαιων, 11-5-2010.

Όνομαστήρια Σεβ. Γερωντίου, 31-5-2010.

Γ. Ήσυχαστήριον Άθόν έστι Παλαιός, 10-6-2010.